

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

40

Οι Μαύροι
Σωφόροι

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'Ελληνας
υπεράνθρωπος

Ἀπρεσδέκτητη εισβολή

ΜΕΣΑ στο έξοχο κὸ σπίτι ὅπου μένουν, ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο καὶ οἱ Ὑπεράνθρωποι εἶναι καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι. Πάνω στὸ τραπέζι στέκεται ὄρθιο ἕνα χάρτινο καραγκιοζάκι. Εἶναι σὰν εἰκόνα, σὰν ἕνα χάρτινο ἄμυχο ἀνθρωπάκι, ποὺ τὸ ἔχει κόψει κανεὶς ἀπὸ τὴ σελίδα ἑνὸς βιβλίου ἢ ἐνὸς περιοδικοῦ! Κι' ὁμως, τὸ καραγκιοζάκι αὐτὸ κινεῖται μόνο του σὰν νὰ εἶναι ζωντανό!

Καί... εἶναι ζωντανό! (*)
Μὲ μιὰ σατανικὴ ἐφεύρεσι ὁ

Ἄ λ λ ο ς, ὁ τρομερὸς ἄνθρωπος - ρομπὸτ μὲ τὸν τέλειο ἀλλὰ ἐγκληματικὸ ἐγκέφαλο, ποὺ ὀνειρεύεται νὰ καταςτρέψῃ καὶ νὰ ὑποδουλώσῃ τὴν Ἀνθρωπότητα, εἶχε κατορθώσει νὰ μεταβάλῃ τοὺς ἀνθρώπους σὲ χάρτινες εἰκόνες! Τὰ σχέδιά του τὰ εἶχε ματαιώσει ὁ Ἐλ Γ κ ρ έ κ ο τὸ ἀτρόμητο καὶ μεγαλοφυές Ἑλληνόπουλο, σώζοντας τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ ἕναν καινούργιο φοβερὸ κίνδυνο. Ἐπειτα ὁ Ἑλληνας, μὲ τὴν ἴδια συσκευή τοῦ Ἄ λ λ ο υ εἶχε μεταβάλῃ σὲ χάρτινο καραγκιοζάκι τὸν δημιουργὸ καὶ κύριό τοῦ ρομπὸτ, τὸν ἐχθρὸ τοῦ Κόσμου Δόκτορα Φάουστ, καὶ νὰ τὸν αἰχμαλωτίσῃ!

Τώρα, γιὰ νὰ σωθῇ, ὁ σα-

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 39, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο: «Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλέθρου».

τανικός γέρος, ή μάλλον τὸ χάρτινο μικροσκοπικὸ ὁμοίωμά του, δέχεται νὰ προδόσῃ στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ τοὺς Ὑπερανθρώπους τὸ μυστικὸ τῆς ἐξοντώσεως τοῦ τρομεροῦ ἀνθρώπου - ρομπότ! Δέχεται νὰ προδόσῃ τὸ δημιούργημά του καὶ τὸ θεοῦ τοῦ, τὸ πλάσμα πού τὸν ζωηθᾷ στὸν πόλεμό του ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων!

Ὁ χάρτινος Φάουστ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ. Συνεννοεῖται μὲ τὸν Ἑλληνα δεῖχνοντας διάφορες λέξεις στὶς σελίδες ἐνὸς λεξικοῦ, πού εἶναι ἀκουμπισμένο πάνω στὸ τραπέζι, ἐνῶ ἡ Ἀστραπή, καθισμένη δίπλα στὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, γράφει σ' ἓνα χαρτί τίς λέξεις αὐτές.

Νὰ τί γράφει ἡ Ἀστραπή:

«Γιὰ νὰ ἐξοντωθῇ ὁ ἀνθρώπος - ρομπότ πρέπει νὰ κατασκευάσῃ ἓνα νέο ὄπλο, πολὺ πιὸ καταστρεπτικὸ ἀπὸ κάθε προηγούμενο, γιὰ τὸ μέταλλο μὲ τὸ ὁποῖο εἶναι κατασκευασμένος ὁ Ἀ λ λ ο ς εἶναι ἓνα νέο μέταλλο μὲ ἀπίστευτὴ ἀντοχή! Ἐξάλλου, τὸ ρομπότ εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ συσκευὲς πού τὸ κάνουν ἄτρωτο σὲ κάθε χτύπημα γιὰ τὸ προστατεύουν τὸ σῶμα του μὲ διάφορα ἠλεκτρομαγνητικὰ ραδιοκύματα! Ἐγὼ ἐπ' αὐτῷ μου ἓνα πιστόλι, πού μπορεῖ νὰ ἐξοντῶσῃ τὸν Ἀ λ λ ο ς εἶναι κι' αὐτὸ τώρα χάρτινο σὰν κι' ἐμένα! Ἄν μὲ ξανακάνῃς κανονικὸ ἀνθρώπο, Ἑλληνα, τὸ πιστόλι μου θὰ γίνῃ κι' αὐτὸ κανονικὸ καὶ

θὰ μπορέσῃς νὰ ἐξοντῶσῃς τὸ ρομπότ!...»

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κουναίει τὸ κεφάλι του ἀρνητικὰ χαμογελῶντας:

— Ὅχι, Φάουστ!, λέει. Δὲ θὰ μὲ ξεγελάσῃς! Ξέρω ὅτι ἀμέσως μόλις ξαναγίνῃς κανονικὸς ἀνθρώπος, ὅχι μόνο δὲ θὰ μοῦ δώσῃς τὸ ὄπλο, ἀλλὰ θὰ τὸ στρέψῃς ἐναντίον μου!

Ὁ χάρτινος μικροσκοπικὸς Φάουστ μένει γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἀκίνητος καὶ διστακτικὸς. Ἐπειτα, σκύβει καὶ ἀρχίζει νὰ δείχνῃ πάλι λέξεις στὸ λεξικό. Ἡ Ἀστραπή γράφει:

«...Γιὰ νὰ κατασκευάσῃς τὸ ὄπλο, πού θὰ ἐξοντῶσῃ τὸν ἀνθρώπο - ρομπότ, πρέπει νὰ χρησιμοποιήσῃς ὡς μέταλλο...»

Ἐνας τρομακτικὸς πάταγος ἀντηχεῖ καὶ ὁλόκληρος ὁ τοῖχος τοῦ δωματίου, πρὸς τὸ μέρος τῆς θεράντας, καταρρέει!

Μιά γιγαντώδης μορφὴ ὀρμαίει μέσα. Εἶναι ὁ Ἀ λ λ ο ς ὁ πανίσχυρος ἀνθρώπος - ρομπότ, πού ἔρχεται γιὰ νὰ σώσῃ τὸ Δόκτορα Φάουστ καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸ τῆς ἐξοντώσεώς του!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κι' οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀναπηδοῦν ξαφνιασμένοι. Πρὶν ὅμως προλάβουν νὰ δράσουν, πρὶν προλάβουν νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ μηχανικοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν ἀφάνταστη δύναμι καὶ τὸν τέλειο ἐγκέφαλο, ὁ Ἀ λ-

λ ο ς φτάνει στο τραπέζι και άρπάζει τόν χάρτινο Φάουστ!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος, ό Κεραυνός κι’ ή ‘Αστραπή συσπειρώνονται για νά ριχτοῦν έναντίον του και νά τόν έμποδίσουν νά ξεφύγη μαζί μέ τόν Φάουστ. ‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο φέρνει τό χέρι του στή λαβή τοῦ θαυμαστοῦ πιστολιοῦ του και μ’ ένα πήδημα θρίσκειται ανάμεσα στόν ‘Α λ λ ο και στή βεράντα.

Μά ό άνθρωπος - ρομπότ δέ δοκιμάζει νά φύγει από τό μέρος αυτό. ‘Απογειώνεται πρὸς τά πάνω, πρὸς τό ταβάνι! Τό κεφάλι του χτυπάει μέ δύναμη τήν όροφή και τήν τρυπάει και τό μεταλλίνο κορμί του περνάει από τό άνοιγμα πού σχηματίζεται και πετάει όλοταχῶς πρὸς τόν οὐρανό!

‘Η έκπληξι τῶν φίλων μας εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε για μερικές στιγμές μένουν ασάλευτοι, κυττάζοντας τόν γκρεμισμένο τοίχο και τό τρυπημένο ταβάνι και χάνοντας έτσι τήν εὐκαιρία νά κυνηγήσουν τόν ‘Αλλο! Τό ρομπότ χάνεται, παίρνοντας μαζί του τόν χάρτινο Φάουστ!

Μέ τά δόντια σφιγμένα, ό ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο κάθεται σέ μιά καρέκλα κουνώντας τό κεφάλι του μέ άπογοήτευσι. Λίγες στιγμές άκόμα άν καθυστεροῦσε ό ‘Α λ λ ο ς, ό Δόκτωρ Φάουστ θά εἶχε άκοπαλύψει τό μυστικό τοῦ ρομπότ!

Τώρα πρέπει ν’ άρχίσουν από τήν άρχή! Πρέπει νά συ-

νεχίσουν τόν πόλεμο μέ πείσμα και ύπομονή και νά περιμένουν τήν εὐκαιρία νά άιχμαλωτίσουν τό Φάουστ, τό μόνο άνθρωπο πού μπορεί νά θέσει έκτός μάχης τόν τρομερό μηχανικό άνθρωπο...

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος λέει:

— ‘Ο πόλεμός μας έναντίον τῶν δύο μεγαλυτέρων έχθρῶν τοῦ κόσμου μπαίνει σέ επικίνδυνη φάσι... ‘Οπως άπεδείχθη έδῶ και λίγα λεπτά, ό ‘Α λ λ ο ς μπορεί νά έπιτεθῇ όποιαδήποτε στιγμή έναντίον μας και νά προκαλέσει καταστροφές! ‘Αν ή ‘Ελσα, ό Κοντοστούπης ή ό Τσιπιτοίπ βρίσκονταν μέσα στο δωματιο αυτό, τό ρομπότ θά μπορούσε νά τούς σκοτώσει μέ μιά κίνησι τοῦ χεριοῦ του! Γι’ αυτό νομίζω ότι πρέπει νά μετακομίσουμε πάλι, σέ πολύ μακρυνό μέρος αυτή τῆ φορά! ‘Εχουμε ένα έξοχό σπίτι στήν ‘Αφρική, στήν άκρη τῆς ζούγκλας. Προτείνω νά ξεκινήσουμε άμέσως για εκεί. ‘Ετσι θά εἰμαστέ ησυχoi ότι οι φίλοι μας δέ θά διατρέχουν κανένα κίνδυνο και θά πολεμήσουμε πιό έλεύθερα και πιό ξένοιαστα έναντίον τῶν αντιπάλων μας! Συμφωνείτε;

— Ναι!, άπαντοῦν μέ μιά ‘Αστραπή κι’ ό Κεραυνός.

— Θά ξεκινήσουμε άμέσως μ’ ένα ρουκετοπλάνο, λέει ό ‘Υπεράνθρωπος.

— Θά ξεκινήσετε, λέει τό άτρόμητο ‘Ελληνόπουλο. ‘Εγώ θά μείνω έδῶ, ‘Υπεράν-

θρωπε, και θα περιμένω έσένα, την Ντιάνα και τον Ντά-
 νυ να έπιστρέψετε. Μπορεί
 στο διάστημα της απουσίας
 σας να δοκιμάση ο "Α λ λ ο ς
 να έπιτεθής πάλι έναντίον του
 σπιτιού μας και να μου δώση
 έτσι την εύκαιρία να τον πα-
 ρακολουθήσω και να μάθω
 το νέο κρησφύγετό τους.

Στην 'Αφρική

 ΙΓΗ ώρα άργό-
 τερα, ένα ρουκετόπλοιο απο-
 γειώνεται από το αεροδρόμιο
 της Νέας 'Υόρκης, ανυψώνε-

Το ποντίκι ώρμησε πάνω στο νάνο!

ται στον άέρα, στρέφει την
 πλώρη του προς την κατεύ-
 θυνσι της 'Αφρικής και ανα-
 πτύσσει δαιμονισμένη ταχύτη-
 τα, σκίζοντας τον άέρα πά-
 νω από τον 'Ατλαντικό 'Ωκε-
 ανό.

Στο τιμόνι του ρουκετό-
 πλοιου είναι καθισμένος ο ίδιος
 ο 'Υπεράνθρωπος. Πίσω
 του κάθονται τὰ παιδιά του
 και ή γυναίκα του ή "Ελσα.
 Πιο πίσω είναι καθισμένοι,
 δίπλα - δίπλα, ο κωμικός νά-
 νος Κοντοστούπης με τη δει-
 λή ψυχή και το τερατάκι ο
 Τσιπιτσιπί με το μεγάλο ράμ-
 φος πουλιού.

Ο Κοντοστούπης κυττάζει
 τότε - τότε έξω, από ένα πα-
 ραθυράκι και χλωμιάζει κλεί-
 νοντας τὰ μάτια του.

— "Άγιοι Πάντες! μουρμου-
 ρίζει. Κακό πού με θρήκε πιά
 λι! Δεν πρόλαβα να συνέλθω
 καλά - καλά από την τρομε-
 ρή εκείνη περιπέτεια και πέ-
 φτω σε καινούργια! Τσιπι-
 τσιπί, αν ξαναγίνω.. φωτογρα-
 φία (*) θα παραιτηθώ από
 μέρος της εταιρίας "Υπεράν-
 θρωπος "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο
 και Σία"! Δεν αντέχω πιά!
 Θέλω να ήσυχάσω.. λιγάκι!
 Θέλω ν' απλώσω λίγο τὰ πό-
 δια μου και να ξεκουραστώ!
 Θέλω να πάψη ή καρδιά μου
 να χοροπηδάει σαν...

— Κοντοστούπη, λέει, ήρω-
 νικά ο Τσιπιτσιπί, μην κάνης

(*) Διάβασε το προηγούμενο
 τεύχος, το 39. πού έχει τον τίτλο:
 «Τά "Όντα του 'Ολέθρου».

έτσι! Θά... λιποθυμήσης πά-
λι!

— Τσιπιτσιπ!, γρυλλίζει ο
νάνος. Είσαι ανόητος! Νομί-
ζεις ότι φοβάμαι για τόν έ-
αυτό μου; Ποτέ! 'Ο Κοντο-
στούης δέ φοβάται τίποτα
στον κόσμο! "Εχω όμως τὸ
προαίσθημα ὅτι μᾶς περιμέ-
νουν ἄσχημες περιπέτειες ἐ-
κεῖ πού πηγαίνουμε καὶ φοβά-
μαι γιὰ... σένα!

— Γιὰ... μένα; λέει κοροϊ-
δευτικά τὸ τερατάκι.

— Ναί, γιὰ σένα!, συνεχί-
ζει ὁ Κοντοστούης. Δὲν μπο-
ρῶ νὰ σὲ βλέπω νὰ θασανί-
ζεσαι κάθε τόσο παίρνοντας
μέρος στὶς περιπέτειές μας!
Πονάει ἡ ψυχὴ μου γιὰ σένα,
γιατὶ εἶσαι ἓνα ἀδύναμο πλα-
σματάκι πού...

— Κοντοστούη!, φωνάζει
ὁ Κεραυνὸς ἀπὸ μπροστά.
Πάλι τίς μποῦρδες ἀρχισες;
Δὲν μπορείς, τέλος πάντων,
νὰ κρατήσης λίγο τὸ στόμα
σου κλειστό;

'Ο νάνος ἀναφοκοκκινίζει ἀ-
πὸ θυμό.

— Γιατί, παρακαλῶ, νὰ κρα-
τήσω τὸ στόμα μου κλειστό;
Δικό μου εἶναι κι' ὅ,τι θέλω
τὸ κάνω! "Αν θέλω τὸ κρα-
τῶ ἀνοιχτὸ κι' ἂν θέλω τὸ
κλείνω! Μαζί τῶχουμε; Θά-
μὲ κάνης καμμιά μέρα, Κε-
ραυνέ, νὰ παραφερθῶ καὶ νὰ
χτυπήσω ἓνα παιδί! "Ακοῦς ἐ-
κεῖ νὰ κλείσω τὸ στόμα μου!
"Αν δὲν σοῦ ἀρέσουν, τὰ λό-
για μου, Ντάνυ, ὁ δρόμος εἶ-
ναι ἀνοιχτός καὶ τὰ σκυλιά
δεμένα! "Ανοίξε τὸ παράθυ-
ρο καὶ πήδησε κάτω, στὸν ὠ-

— Θά πεθάνης, ἄτιμε "Ελληνα!,
γρύλλισε ὁ "Α λ λ ο ς.

κεανό, γιὰ νὰ ἡσυχάσουμε κι'
ἐμεῖς κι' ἐσύ! Οὐφ, συγχί-
στηκα!

— Κοντοστούη!, λέει πά-
λι ὁ Κεραυνὸς ἀπειλητικά.
"Αν δὲ θουλώσης τὸ στόμα
σου, θά σὲ ἀρπάξω καὶ θά σὲ
πετάξω ἐσένα στὸν ὠκεανό!

'Ο νάνος ἀνοιγοκλείνει με-
ρικές φορές τὸ στόμα του κι'
ἐπειτα τὸ κλείνει καὶ μένει
σιωπηλός, σαλεύοντας κωμι-
κά τὴ μεγάλη κόκκινη μύτη
του.

'Ο Τσιπιτσιπ μурμουρίζει
σαρκαστικά:

— "Α! Τί ὠραία πού εἶναι
ἡ σιωπὴ!

* * *

Τὸ ρουκετόπλοιο διασχίζει

γοργά τὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὸν ὠκεανὸ καί, μιὰ ὥρα ἀργότερα, φτάνει στὴν Ἀφρική.

Ἐκεῖ χαμηλώνει πρὸς ἓνα μέρος τῆς ζούγκλας, ὅπου τὰ δένδρα εἶναι ἀραιά, καὶ προσγειώνεται ἀπαλὰ σ' ἓνα ξέφωτο, κοντὰ σ' ἓνα μεγάλο ξύλινο σπίτι, ποὺ οἱ πόρτες του καὶ τὰ παράθυρά του εἶναι κλειστά.

Βγαίνουν ὅλοι ἀπὸ τὸ ρουκετόπλοιο καὶ σαλεύουν τὰ μέλη τους γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν.

Ὁ Κοντοστούπης ξαναβρίσκει τὴ μιλιὰ του. Τεντώνεται, φουσκῶνει τὸ στήθος του καὶ λέει:

— Ἀαααχ! Νάμαστε πάλι στὴν Ἀφρική! Ἐδῶ, Κοντοστούπη, τρανὲ κυνηγέ, εἶσαι στὸ στοιχεῖο σου! Τρόμος θὰ κυριεύσῃ τὰ λιοντάρια καὶ τὶς τίγρεις καὶ τοὺς ἐλέφαντες! «Ἦρθε ὁ φοβερὸς Κοντοστούπης!» θὰ ποῦνε καὶ θ' ἀρχίσουν νὰ τρέμουν!

Γυρίζει στὸν Κεραυνὸ καὶ τοῦ ρίχνει μιὰ ἄγρια ματιά.

— Ντάνυ, τοῦ λέει μὲ στόμφο, ἔδωσα τόπο στὸν ὄργη σ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες μέσα στὸ ρουκετόπλοιο! Δὲν ἤθελα νὰ παραφερθῶ γιὰ νὰ μὴν τὸ χαλάσω μὲ καμμιὰ ἀπότομη κίνησί μου! Πρόσεξε ὅμως! Μέτρα ἀπὸ δῶ κι' ἔμπρὸς τὰ λόγια σου, γιατί δὲν εἶμαι διατεθειμένος νὰ ἀνεχθῶ... Ἀγιε Ὁνούφριε! Τί εἶναι αὐτό; Πεθαίνω! Ξαναρχίζουν οἱ μπελάδες! Ὠχ, ἡ καρδούλα μου!

Ἐνα ἀλλόκοτο ζῶο προ-

βάλλει μέσα ἀπὸ ἓνα θάμνο καὶ προχωρεῖ τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος τους.

Εἶναι μεγάλο σὰν σκύλος, μὰ δὲ μοιάζει οὔτε μὲ σκύλο, οὔτε μὲ τσακάλι, οὔτε μὲ πάνθηρα οὔτε μὲ κανένα ἄλλο γνωστὸ ἀγρίμι.

Καθὼς τρέχει, τὸ ἀλλόκοτο ζῶο ἀφήνει σιγανὰ παράξενα γρυλλίσματα, ποὺ κάνουν τὸν Ὑπεράνθρωπο νὰ ζαρῶσῃ τὰ φρύδια του.

— Περίεργο!, μουρμουρίζει. Τί ζῶο εἶναι αὐτό;

Ξαφνικά, ἡ Ἀστραπή φωνάζει:

— Πατέρα! εἶναι ἓνα... ποντίκι! Ἐνα γιγάντιο ποντίκι!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος νοιώθει ἓνα ρίγος νὰ διατρέχῃ τὴ σπονδυλική του στήλη. Τὰ ποντίκια εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπιθετικά καὶ σαρκοβόρα ζῶα τοῦ κόσμου. Μόνο ἐπειδὴ εἶναι μικρά, εἶναι κάπως ἀκίνδυνα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. Ποντίκια ὅμως μεγάλα σὰν σκυλιὰ θὰ μπορούσαν νὰ καταστρέψουν τὴ γῆ καὶ νὰ ἐξοντώσουν τὴν Ἀνθρωπότητα μέσα σὲ λίγες μέρες!

Τὸ γιγάντιο ποντίκι ἔχει τώρα φτάσει πολὺ κοντὰ τους. Τὸ στόμα του εἶναι ἀνοιχτὸ φανερώνοντας μιὰ σειρὰ ἀπὸ τρομερὰ δόντια, πολὺ μεγάλα καὶ πολὺ μυτερά. Τὰ στρογγυλὰ μάτια του ἀστράφτουν ἀπὸ κακία!

— Ἐ... ἐ... ἐμένα κυττάζει!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης. Τί... τί θέλεις ἀπὸ μένα, ποντικάκι μου; Μή, ποντικούλι μου; Ὠχ! Ἡ καρδούλα μου!

Μ' ένα καταπληκτικό πήδημα, τὸ τερατώδες ποντίκι ὀρμάει πάνω στοῦ νάνου, τὸν χτυπάει μὲ τὰ πόδια του στοῦ στήθος καὶ τὸν ρίχνει χάμω!

—Χριστουλάκη μου!, ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης. Πεθαίνω!

Τὰ δόντια τοῦ φοβεροῦ θηρίου πλησιάζουν στοῦ λαιμοῦ τοῦ νάνου.

Μιά στιγμή ὅμως πρὶν ἀγγίξουν τὴ σάρκα του, ὁ Ὑπεράνθρωπος δρᾷ κεραυνοβόλα. Τὸ πόδι του κινεῖται γοργὰ καὶ χτυπάει τὸ γιγάντιο ποντίκι στὴ μέση τοῦ κορμιοῦ του.

Τὸ ἀλλόκοτο ἀγρίμι ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸν πεσμένο Κοντοστούπη καί, οὐρλιάζοντας ἀπαίσια, ταξιδεύει στὸν ἀέρα καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει πάνω σὲ κάτι θράχια, ἑκατὸ μέτρα μακριά! Τὸ κορμὶ τοῦ θροντάει χάμω καὶ μένει ἀσάλευτο, ἀνοιγμένο στὰ δυό.

Ὁ Κοντοστούπης σηκώνεται τρέμοντας δλόκληρος σὰν ψάρι. Τὰ μάτια του ἔχουν ἀλλοιωθεῖ ἀπὸ τὴ λαχτάρα ποὺ πέρασε καὶ τὰ δόντια του χτυποῦν μεταξύ τους σὰν νὰ τὸν ἔχη πιάσει ὕψηλός πυρετός!

Ὁ Κεραυνὸς τοῦ λέει μὲ συμπάθεια:

— Μὴν κάνης ἔτσι, Κοντοστούπη! Ὁ κίνδυνος πέρασε! Ὁ πατέρας σκότωσε τὸ ποντίκι! Μὴ φοβᾶσαι!

— Ποιός... ποιός... ποιός φοβᾶται; τραυλίζει ὁ νάνος προσαθώντας νὰ περισώσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά του. Χά, χά, χά!

“ὦχ, ἡ καρδούλα μου! Ἐνα παλιοποντικὸ θὰ φοβηθῶ;” ὦχ! Δὲ μὲ ξέρεις καλά, Ντάνυ! Ἐγὼ ποῦ μὲ θλέπεις.. “Ἄγιοι Πάντες! Χανόμαστε!

Δεκάδες ποντίκια θγαίνουν τώρα μέσα ἀπὸ τὴ ζούγκλα! Δεκάδες γιγάντια ποντίκια μὲ μεγάλα μυτερά δόντια τρέχουν πρὸς τὸ μέρος τῶν φίλων μας, γρυλλίζοντας ἀπαίσια!

Πίσω ἀπὸ τὰ ποντίκια, δεκάδες καννίβαλοι κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους χοροπηδώντας σὰν μαῦροι ἐωσφόροι!....

Μιά Γυάλινη Σφαίριτσα

ΙΣΩ, στὴ Νέα Ὑόρκη, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, τὸ ἀδάμαστο Ἑλληνόπουλο ποὺ ἐξέκρινε ἀπὸ μιὰ φτωχογειτονιά τῆς Ἀθήνας γιὰ νὰ γίνῃ ὁ μεγαλύτερος ἐφευρέτης τοῦ κόσμου καὶ ὁ πιὸ ἀτρόμητος προστάτης τῆς Ἀνθρωπότητος, εἶναι καθισμένος μέσα στοῦ ἐξοχικοῦ σπίτι, ὅπου ἔμενε μαζί μὲ τὴν οἰκογένεια τῶν Ὑπεράνθρωπων.

Ὁ Ἑλλήνας περιμένει μὲ ὑπομονὴ δυὸ πράγματα: νὰ γυρίσουν οἱ φίλοι του ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ ἢ νὰ ἐπιτεθῇ ὁ Ἀ λ λ ο ς, τὸ τρομακτικὸ καὶ πανίσχυρο ρομπότ.

Περιμένει μὲ τὸ αὐτὸ σθημένο καὶ μὲ τὸ πιστόλι του ἕτοιμο στοῦ χέρι.

Τὸ πιστόλι τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ καταπληκτικὲς ἐφευρέσεις ποὺ ἔχει γνωρίσει ὁ κόσμος. Εἰ-

ναι έφωδιασμένο με πολλές σκανδάλες, που ή καθεμιά τους κάνει ξεχωριστή δουλειά.

Ή μιὰ εξαπολύει «άτομικη» ενέργει που διαλύει και εξαφανίζει τὰ πάντα. Ή άλλη προσβάλλει τήν καρδιά μ' ένα ήχητικό κύμα, που προκαλεί άναισθησία. Ή τρίτη τυφλώνει έναν κανονικό άνθρωπο. Ή τέταρτη εξαπολύει πολύ δυνατό ψύχος, που κάνει τούς ανθρώπους νά μαρμαρώνουν και νά μένουν άσάλευτοι για πολλή ώρα. Ή πέμπτη ρίχνει ένα φώς τόσο δυνατό, ώ-

στε θαμπώνει και ζαλίζει ακόμα και τόν "Α λ λ ο και τὸ Φάουστ.

Μά ὁ "Ελληνας δέν εἶναι καθόλου ικανοποιημένος ἀπὸ τὸ πιστόλι του. Οἱ ἀντίπαλοί του εἶναι τόσο καλά θωρακισμένοι με ἀμυντικές συσκευές, ὥστε τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ ὄπλο δέν τοὺς προκαλεῖ παρά ἐλαφρές μόνο ἐνοχλήσεις.

Βάζει τὸ πιστόλι στὴ θήκη του καὶ βγάζει ἀπὸ μιὰ τσέπη του ἓνα μικροσκοπικὸ πραγματάκι, μιὰ μικρὴ γυάλινη σφαῖρα, πού θυμίζει τίς «γκαζές» με τίς ὁποῖες παίζουν τὰ παιδιὰ.

Ὁ "Ελληνας χαμογελάει. Εἶναι ἓνα νέο ὄπλο του, σὸ ὁποῖο ἔχει πολλές ἐλπίδες. Μέσα στὴ γυάλινη αὐτὴ σφαίρισα εἶναι συγκεντρωμένες καὶ συμπυκνωμένες ἀπίστευτες δυνάμεις, τρομακτικές ἐνέργειες! Ὅταν ἡ σφαῖρα σπάζει, οἱ δυνάμεις αὐτές ἐξάπολύνονται δημιουργώντας θερμότητα τόσο δυνατὴ, ὥστε νά λυώνῃ ἀμέσως τὸ ἄτσάλι, ὅπως τὸ βούτυρο λιώνει στὴ φωτιά!

Τώρα, ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο σκοπεύει νά δοκιμάσῃ τὴ νέα του εφεύρεσι ἐναντίον τοῦ "Α λ λ ο υ καὶ τοῦ Φάουστ. "Αν...

Ξαφνικά, ἀναπηδάει καὶ μένει ἀσάλευτος με τ' αὐτιά του τενωμένα.

Κάτι σκίζει γοργὰ τὸν ἀέρα ἔξω πλησιάζοντας πρὸς τὸ σπίτι. Μιὰ σιλουέττα περνάει ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα τοῦ γκρεμι-

Ή γροθιά τῆς Ἀστραπῆς χτύπησε τὸν "Α λ λ ο στὸ στομάχι.

σμένου τοίχου της θεράντας και προσγειώνεται στη μέση του δωματίου κάνοντας το πάτωμα και τους τοίχους να κλονιστούν.

Είναι το γιγάντιο ρομπότ του σατανικού Φάουστ!

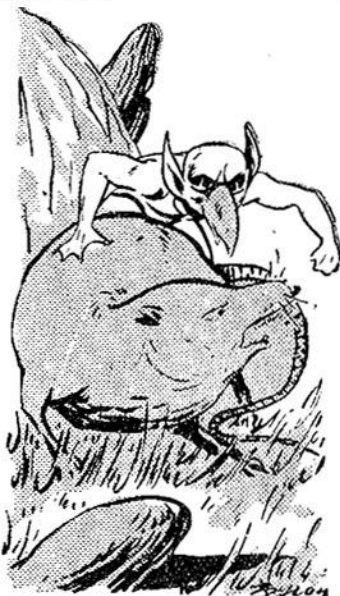
Τὰ μεγάλα ψυχρά και ἀλλόκοτα μάτια του κυττάζουν γύρω, γεμάτα μίσος.

— Ποῦ εἶναι οἱ Ὑπεράνθρωποι; ρωτᾷ με τὴν ὑπόκωφη σπηλαιώδη φωνή του.

— Δὲν εἶναι κανένας ἐδῶ ἐκτός ἀπὸ μένα, "Α λ λ ε !, ἀπαντᾷ ἡρεμὰ τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο. Βρίσκονται μακριά, σ' ἓνα μέρος, ὅπου δὲν μπορεῖς νὰ τοὺς βρῇς καὶ νὰ κάνης κακὸ στὴ γυναῖκα καὶ στοὺς φίλους τοῦ Ὑπεράνθρωπου! "Εμείνα μόνο ἐγὼ ἐδῶ γιὰ νὰ σέ... ὑποδεχτώ! Ποῦ εἶναι ὁ Φάουστ;

— Ὁ Φάουστ εἶναι πάλι δ' πωρς ἄλλοτε καὶ προετοιμάζει τὴ μεγάλη ἐπίθεσι πού θὰ ἐξοντώσῃ ὀριστικὰ κάθε ἀνθρώπινο πλάσμα πάνω στὴ Γῆ!, ἀπαντᾷ ὁ "Α λ λ ο ς. Τότε, θάρχησι ἡ κοσμοκρατορία μου, ἡ βασιλεία τῶν ρομπότ, τῶν μετάλλινων, μηχανικῶν ἀνθρώπων! Στὸ μεταξὺ ὅμως θὰ σὲ σκοτώσω, ἄτιμὲ Ἑλληνα, γιατί ἐσύ εἶσαι τὸ μόνο ἐμπόδιο στὸ δρόμο μου!

Καί, μὲ μιὰ ἀστραπιαία ἐκτίναξι, ὁ ἄνθρωπος ρομπότ ὀρμαεῖ ἐναντίον τοῦ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Μά ὁ "Ελληνας εἶναι πιὸ γοργός. Ρίχνεται πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀποφεύ-

Ὁ Τσιπιτοίπ πῆδσε πάνω στὸ ποντίκι...

γοντας ἔτσι τὸ τρομερὸ χτύπημα τοῦ ρομπότ!

Ὁ "Α λ λ ο ς, μὴ συναντῶντας τὸ στόχο του, πηγαίνει καὶ πέφτει μὲ τὸ ὀγκῶδες μετάλλينو κορμί του πάνω στὸν ἐσωτερικὸ τοῖχο τοῦ δωματίου, μισογκρεμίζοντάς τον καὶ σογγώνοντας ἄγρια ἀπὸ λύσσα καὶ μανία!

Μὲ τρία γοργὰ δῆματα, ὁ "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο θγαίνει στὴ θεράντα. Σηκώνει τὸ χέρι του, πού κρατᾷ ἀκόμα τὴ γυάλινη σφαιρίτσα, καὶ τὴν πετᾷ ἐναντίον τοῦ "Α λ λ ο υ.

Ἡ σφαιρίτσα χτυπάει τὸν

άνθρωπο - ρομπότ στο στήθος και σπάζει.

Ένας δυνατός κρότος ακούγεται και μια έκτυφλωτική, λάμψη τυλίγει τον Άλλο!

Το σπίτι ολόκληρο τραντάζεται και τυλίγεται από τεράστιες φλόγες!

Πριν οι φλόγες τον αγγίξουν, ο Έλληνας απογειώνεται και, με τη βοήθεια μιας πτητικής συσκευής που είναι κρεμασμένη στην πλάτη του, πετάει ψηλά πάνω από το καιόμενο σπίτι.

Πιέζει το κουμπάκι του ρολογιού, που είναι περασμένο στο χέρι του, και... γίνεται άορατος! Το κορμί του εξαφανίζεται και, με όση προσοχή κι' αν κυτάξη κανείς, δε βλέπει τίποτα μέσα στον αδειοαέρα!

Με αγωνία στην ψυχή, ο άορατος Έλ Γκρέκο κυττάζει κάτω, στις φλόγες. Η νέα του εφεύρεση κατέστρεψε το τρομερό ρομπότ; Μαζί με το σπίτι καίγεται τώρα και αποσυντίθεται και ο μεταλλινός γίγαντας;

Ξαφνικά, μέσα από τις φλόγες, ανυψώνεται αργά στον αέρα μια σιλουέττα. Είναι ο Άλλος!

Ο Έλληνας σφίγγει τα δόντια του με μανία! Το ρομπότ δεν είχε εξοντωθεί!

Είναι όμως φανερό ότι κάτι έχει πάθει, γιατί στριφογυρίζει γοργά σαν σβούρα γύρω από τον έαυτό του, αφήνοντας ένα άνατριχιαστικό μουγγρητό. Σαν να μη βλέ-

πει πού πηγαίνει, ο Άλλος πετάει προς την ανατολή, προς τον ώκεανό που άπλώνεται απέραντος κάτω!

Ο Έλ Γκρέκο διατάζει για μια στιγμή. Να συνεχίση την επίθεσή του έναντιον του ανθρώπου - ρομπότ ρίχνοντάς του κι' άλλες γυάλινες σφαιρίτσες; Όχι! Προτιμάει να τον παρακολουθήση, άόρατος καθώς είναι, για να ανακαλύψη το κρησφύγετο των δυο μεγάλων έχθρων του κόσμου!...

Επίθεσι Καννιβάλων

ΤΗΝ Άφρική, οι Υπεράνθρωποι βρίσκονται σε δύσκολη θέση. Τα γιγάντια ποντίκια όρμουν έναντιον τους, ενώ πίσω τους οι μαυροί καννίβαλοι αφήνουν πολεμικές κραυγές, σαλεύοντας άγρια τα άκόντιά τους!

Ο Υπεράνθρωπος άναμετράει γοργά την κατάστασι. Δεν έχει θέβαια να φοβηθεί τίποτα, αυτός και τα παιδιά του, από την επίθεσι των ζώων και των άγριων. Τα κορμιά τους είναι άτρωτα και η δύναμή τους άρκετά μεγάλη ώστε να μπορούν να εξοντώσουν τους επιδρομείς μέσα σε λίγες στιγμές.

Φοβάται όμως για την Έλσα, τον Κοντοστούπη και τον Τσιπιτίπ. Αν ένα από τα τερατώδη ποντίκια ή ένας από τους καννιβαλους κατορθώσει να ξεφύγη από τις γροθιές των Υπερανθρώπων, ή ζωή

τῆς πολυαγαπημένης του γυναίκας καὶ τῶν δυὸ φίλων του θά βρεθῇ σὲ ἄμεσο κίνδυνο!

Κυττάζει πρὸς τὸ ρουκετόπλοιο. Δὲν προλαβαίνουν νὰ μπουῖν σ' αὐτὸ καὶ νὰ ἀπογειωθοῦν ἐγκαίρως. Γυρίζει στὰ παιδιὰ του καὶ λέει γοργά:

— Κεραυνέ, ἄρπαξε τὸν Κοντοστούπη κι' ἐσύ, Ἀστραπή, τὸν Τσιπιτσιπ καὶ ἀπογειώθητε!

Ἀρπάζει ὁ ἴδιος τὴν Ἑλσα καὶ ἀπογειώνονται ὅλοι μαζί, μιὰ στιγμή πρὶν τὰ ποντίκια κι' οἱ καννίβαλοι φτάσουν κοντὰ τους!

Τὰ μεγάλα ποντίκια, βλέποντας τὴ λεία τους νὰ τοὺς ξεφεύγῃ τόσο ἀπροσδόκητα, ἀφήνουν γρυλλίσματα ἀπογοητεύσεως. Οἱ καννίβαλοι οὐρλιάζουν καὶ δεκάδες ἀκόντια πετοῦν στὸν ἀέρα, πίσω ἀπὸ τοὺς Ὑπεράνθρωπους.

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἀκόντια αὐτὴ ἀστοχοῦν. Ἐνα-δυὸ ὅμως θρίσκουν τὸ στόχο τους. Τὸ ἓνα χτυπάει τὸν Ὑπεράνθρωπο στὸ στήθος καὶ σπάζει στὰ δυὸ! Τὸ ὑπερφυσικὰ προικισμένο σῶμα του ἔχει τὴ σκληρότητα, τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴν ἀντοχὴ τοῦ ἀτσαλιοῦ καὶ κανένα χτύπημα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ τραυματίσῃ!

Τὸ ἄλλο ἀκόντιο χτυπάει τὸν Κεραυνὸ στὸ μπάρσο, ἀποστρακίζεται χωρὶς νὰ τοῦ κάνῃ τίποτα —γιατὶ καὶ τοῦ Κεραυνοῦ τὸ κορμί εἶναι ἄτρωτο σὰν τοῦ πατέρα του—, καὶ τρυπάει πέρα-πέρα τό... σακκάκι τοῦ Κοντοστούπη!

Ὁ νάνος δὲν παθαίνει τίποτα, μὰ ὁ τρόμος ποὺ δοκιμάζει εἶναι τόσο μεγάλος ὥστε ἔχει τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ ἀκόντιο τοῦ τρύπησε πραγματικά τό... στήθος!

— Ὠχ!, κάνει μὲ ἀπόγνωσι λυγίζοντας τὸ κορμί του. Μὲ τρύπησε τὸ ἀκόντιο! Μ' ἔφαγε ὁ καννίβαλος! Μοῦ τρύπησε τὴν καρδιά καὶ τρέχει τὸ αἷμα μου ποτάμι! Γεῖά σου, Κεραυνέ μου! Πεθαίνω! Φεύγω γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο! Συγχώρησέ με, Ντάνυ μου, ἂν καμμιά φορὰ παραφέρθηκα καί... σ' ἔδειρα!

— Ἄφησε τίς ἀνοησίες, Κοντοστούπη!, λέει ὁ Κεραυνός. Κλείσε τὸ φαφλατάδικο στόμα σου γιὰ νὰ μὴ σοὺ τίς θρέξω στὸν... ἀέρα! Γιατὶ κά νεις ἔτσι, ἀφοῦ μόνο τὸ σακκάκι σου τρύπησε τὸ ἀκόντιο;

— Ἐ; κάνει ὁ νάνος. Τί;

Σκύβει καὶ βλέπει πραγματικά ὅτι τὸ ἀκόντιο δὲν τοῦ εἶχε τρυπήσει τὸ στήθος. Τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ χαρὰ καί... ἀρχίζει πάλι τίς παλῆκαριές:

— Καὶ ποιὸς σοὺ εἶπε πὼς μὲ τρύπησε τὸ ἀκόντιο; φωνάζει. Ἐγώ, ποῦ μὲ βλέπεις...

— Ἄ, μὰ δὲν ὑποφέρεσαι πιά!, λέει ὁ Κεραυνός.

Καὶ τοῦ δίνει μιὰ σβουρηχτὴ καρπαζιά!

— Ὠχ!, ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης. Μῆφαγες μπαμπέσικα, Ντάνυ! Μὲ πήρες στὸ λαιμό σου! Ὠχ, ἡ καρδούλα μου!

Καὶ λιποθυμᾷ!..

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος, με τὰ δυὸ παιδιά του ξοπίσω του, πετάει πρὸς τὸ μεγάλο ξύλινο σπῖτι καὶ προσγειώνεται στὴν ταράτσα.

Οἱ καννίβαλοι καὶ τὰ μεγάλα ποντίκια γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸ περικυκλώνουν ἀπ’ ὅλες τὶς μεριές.

‘Ενας ἀπὸ τοὺς ἀγρίους, ὁ πιὸ μεγαλόσωμος, ποὺ φαίνεται ἀρχηγὸς τους, λέει κάτι στοὺς ἄλλους σὲ μιὰ παράξενη γλῶσσα. ‘Αμέσως, τρεῖς καννίβαλοι τρέχουν πρὸς τὸ σπῖτι, καὶ ἀρχίζουν νὰ σκαρφαλώνουν στὸν ξύλινο ἐξωτερικὸ τοῖχο του με ἀπίστευτὴ ἐπιδεξιότητα καὶ γρηγοράδα.

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, φτάνουν στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ καὶ πηδοῦν στὴν ταράτσα. ‘Εκεῖ, σταματοῦν γιὰ μιὰ στιγμὴ κυττάζοντας γύρω, συσπειρώνονται καὶ ὁρμοῦν ἐναντίον τῶν ‘Υπερανθρώπων με τὶς γροθιές τους σφιγμένες!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος καὶ τὰ παιδιά του τοὺς ἀφήνουν νὰ πλησιάσουν, χαμογελώντας. Σίγουρα, οἱ καννίβαλοι δὲν ξέρουν με ποιοὺς ἔχουν νὰ κάνουν.

— ‘Ωχῶ!, κάνει ὁ Κοντοστούπης ποὺ ἔχει συνέλθει στὸ μεταξὺ. Φαντάζομαι τὴν ἐκπληξί τους ὅταν δοκιμάσουν τὴν πρώτη γροθιά τῶν ‘Υπερανθρώπων!

Κι’ ὅμως τὴν ἐκπληξί τὴ δοκιμάζουν ὄχι οἱ καννίβαλοι, ἀλλὰ οἱ ‘Υπεράνθρωποι! Οἱ

γροθιές τῶν ἀγρίων, σφιγμένες με μανία, χτυποῦν κατὰ στήθα τοὺς φίλους μας.

Τὰ χτυπήματα εἶναι τόσο δυνατὰ ὥστε οἱ τρεῖς πιὸ δυνατοὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου τρεκλίζουν πρὸς τὰ πίσω οὐρ λιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο!

— Διάβολε!, μουρμουρίζει ὁ νάνος. Πολὺ καρδαμωμένοι εἶναι αὐτοὶ οἱ ἄγριοι! Παναγίτσα μου! ‘Απάνω τους, ‘Υπεράνθρωποι μου! Τσακίστε τους, ‘Υπερανθρώπακια μου! Δόσπε τους νὰ καταλάβουν οἱ... ἀγράμματοι!

Οἱ ‘Υπεράνθρωποι ἀντεπιτίθενται. Οἱ γροθιές τους κινοῦνται με γρηγοράδα καὶ ὁρμὴ καὶ χτυποῦν τοὺς καννίβαλους. Οἱ ἄγριοι κάνουν μιὰ στροφή γύρω ἀπὸ τὸν ἐαυτὸ τους καὶ πηγαίνουν καὶ πέφτουν πάνω στὸ πεζοῦλι τῆς ταράτσας με ὑπόκωφο γδοῦπο.

— Μπράβο μας!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης. Τοὺς διαλύσαμε!

Μὰ οἱ καννίβαλοι δὲν «διαλύθηκαν»! Μένουν γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀσάλευτοι, ζαλισμένοι κι’ ἔπειτα ὁρμοῦν ἐναντίον τῶν ‘Υπερανθρώπων με νέα ὁρμή!

‘Η ἐκπληξί τοῦ ‘Υπερανθρώπου εἶναι ἀπέραντη. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν εἶναι συνηθισμένοι ἄνθρωποι! Εἶναι πολὺ πιὸ δυνατοὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄνθρώπους! Θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς πὼς εἶναι ἕνα εἶδος... ‘Υπερανθρώπων!

Οἱ καννίβαλοι καὶ οἱ ‘Υπε-

ράνθρωποι συγκρούονται πά-
λι. Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως, ὁ
Ἵπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς
κι' ἡ Ἀστραπὴ χτυποῦν μ' ὅ-
λη τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμι
τους καὶ οἱ ἀντίπαλοί τους
πέφτουν μὲ τὰ κορμιά τους
καὶ τὰ κεφάλια τους τσακι-
σμένα!

Μὰ ἡ νίκη ἦρθε πολὺ ἄρ-
γά! Ἡ ταράτσα εἶναι τώρα
γεμάτη ἀπὸ δεκάδες καννί-
θαλους, ἀπὸ μαύρους ἑωσφό-
ρους, ποὺ σκαρφάλωσαν ἐκεῖ
γὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς συν-
τρόφους των!

Μαζί τους ἔχουν ἀνεβῆ καὶ
τὰ ποντίκια, τὰ γιγάντια τε-
ρατώδη ποντίκια!

Ὁ κίνδυνος τώρα εἶναι με-
γάλος! Φυσικά, οἱ Ἵπεράν-
θρωποι δὲν ἔχουν νὰ φοθη-
θοῦν μεγάλα πράγματα, μὰ ἡ
Ἔλσα, ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ
Τσιπιτοῖπ κινδυνεύουν σοβα-
ρά!

Ὁ Ἵπεράνθρωπος, ὁ Κε-
ραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπὴ γυρί-
ζουν γιὰ νὰ ἀρπάξουν τοὺς
δικούς τους καὶ νὰ φύγουν
πετώντας, μὰ τὴν ἴδια στιγμή
ἓνα μαῦρο κύμα ἀπὸ ἀγρί-
ους κι' ἓνα γκριζο κύμα ἀπὸ
μεγάλα ποντίκια ρίχνεται ἐ-
πάνω τους!

Αὐτὸ ποὺ ἐπακολουθεῖ εἶ-
ναι ἀνώτερο κάθε περιγρα-
φῆς. Γιὰ μερικά δευτερόλε-
πτα, οἱ φίλοι μας ὑποκύπτουν
σχεδόν, κάτω ἀπὸ τὰ τρομε-
ρὰ χτυπήματα τῶν μαύρων
ἑωσφόρων καὶ τὰ μανιώδη
δαγκώματα τῶν τεράστιων
ποντικῶν!

Ἀμέσως ἔπειτα ὅμως ἀπαν

τοῦν μὲ κεραυνοβόλα χτυπή-
ματα συντρίβοντας κεφάλια
καὶ κορμιά!

— Κεραυνέ!, οὐρλιάζει ὁ
Ἵπεράνθρωπος μέσα ἀπὸ ἓνα
σωρὸ μαύρων κορμιῶν ποὺ
τὸν σκεπάζει. Ἀστραπὴ! Θὰ
σὰς ἀνοίξω δρόμο κι' ἐσεῖς
θὰ ἀρπάξετε τὴ μητέρα σας,
τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν Τσι-
πιτοῖπ καὶ θὰ φύγεται πετών-
τας! Ἔπειτα θὰ σὰς ἀκολου-
θήσω κι' ἐγώ! Ἀρχίζω!

Οἱ γροθιὲς τοῦ πιὸ δυνα-
τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κόσμου
σφυροκοποῦν ἀδυσώπητα
τοὺς καννίθαλους, ἐνῶ τὰ πό-
δια του κλωτσοῦν καὶ ἐξον-
τώνουν τὰ μεγάλα ποντίκια
ποὺ τὸν δαγκώνουν στὶς γά-
μπες.

Σιγὰ - σιγὰ, ἓνα κενὸ σχη-
ματίζεται γύρω του. Μ' ἓνα
πήδημα, ὁ Ἵπεράνθρωπος
ἐρίσκει καὶ κοντὰ στὸν Κεραυ-
νὸ καὶ στὴν Ἀστραπὴ καὶ μὲ
μερικά ἀστραπιαῖα χτυπήμα-
τα ἀπαλλάσσει τὰ παιδιὰ ἀ-
πὸ τοὺς πὺρ κοντινοὺς ἀντιπά-
λους των!

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα,
ἡ Ἔλσα, ὁ Κοντοστούπης κι'
ὁ Τσιπιτοῖπ εἶναι ζαρωμένοι
σὲ μιὰ γωνία τῆς ταράτσας,
παρακολουθώντας μὲ μάτια
γεμάτα φρίκη τὴν τρομερὴ
μάχη.

Ὁ Κοντοστούπης ἔχει πά-
θει μιὰ νευρική κρίσι καὶ
τρέμει ὀλόκληρος, μὲ τὸ πρό-
σωπο συσπασμένο κωμικά. Ἡ
μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει ἀ-
στεῖα.

— "Ε... "Ε... Ἔλσα!, τραυ-
λίζει. Μὴ... μὴ φοβάσαι! Ὁ...

όσο έχεις κοντά σου τόν...
τόν Κοντοστούπη, δέν... δέν
έχεις νά φοβηθής τίποτα!

“Ωχ, ή καρδούλα μου!
“Ο Κεραυνός κι’ ή “Αστρα-
πή άπογειώνονται, πετοῦν
πρός τό μέρος τους, άρπά-
ζουν ό πρῶτος τήν “Ελσα καί
τόν Τοιπιτσιπ κι’ ή δεύτερη
τόν Κοντοστούπη καί πετοῦν
μακριά.

— Εὐτυχῶς πού προλάθα-
τε!, λέει ό νάνος μορφάζον-
τας. Εἶχα άρχίσει νά... θυμώ-
νω! Λίγο ακόμα καί θά ριχνό-
μουν επάνω τους καί θά γινό-
ταν... μακελλειό!

“Ο Κεραυνός κι’ ή “Αστρα-
πή χαμηλώνουν καί προσγει-
ώνονται στήν κορυφή ενός λό-
φου, γιά νά περιμένουν εκεί
τόν πατέρα τους...

**Στά χέρια
τῶν Μαύρων “Εωσφόρων!**

ΠΑΝΩ στήν τα-
ράτσα τοῦ σπιτιοῦ, ό “Υπερ-
άνθρωπος παλεύει τώρα μό-
νος εναντίον τῶν Μαύρων “Ε-
ωσφόρων τῶν καννίβαλων μέ
τή μεγάλη δύναμη καί τά τε-
ρατώδη ποντίκια!

Σέ κάθε κίνησί του ένας
καννίβαλος ταξιδεύει γιά τόν
άλλον κόαμο καί σέ κάθε
κλωτσιά του ένα γιγάντιο
ποντίκι πεθαίνει άνοιγμένο
στό δύο.

Κι’ όμως οί αντίπαλοί του,
έντὶ νά ἐλαττώνονται, πολ-
λαπλασιάζονται! “Από τή
ζούγκλα γύρω θγαίνουν ὅλο
καί νέες ομάδες από μαύ-

ρους έωσφόρους καί τερά-
στια ποντίκια καί σκαρφα-
λώνουν στό σπίτι γιά νά πά-
ρουν μέρος στή ράχη!

“Ο “Υπεράνθρωπος, καταλα-
βαίνοντας ότι διατρέχει τόν
κίνδυνο νά πέση έξαντλημέ-
νος από τά χτυπήματα πού
δέχεται κι’ από τήν τρομακτι-
κή προσπάθεια πού καταβάλ-
λει, δοκιμάζει νά άπογειωθῇ
καί νά φύγη πετώντας.

Μά δεκάδες πανίσχυρα
μπράτσα τόν κρατοῦν καρφω-
μένο πάνω στήν ξύλινη τα-
ράτσα!

Δυό νευρώδη άτσάλινα δά-
χτυλα χώνονται μέ μανία στό
μάτια του προσπαθώντας νά
τοῦ τά θγάλουν! Μιά γροθιά
τόν χτυπάει στό σθέρκο σάν
ήλεκτρικό σφυρί! Μιά άλλη
σφυροκοπάει μέ μανία τό στή-
θος του, πάνω στήν καρδιά!
“Ενα πόδι τόν χτυπάει μέ
λύσσα στό στομάχι κι’ ένα
άλλο στή μέση! Δεκάδες πον-
τίκια τόν έχουν άρπάξει από
τίς γάμπες μέ τά μεγάλα μυ-
τερά δόντια τους!

Κάτι πολύ θαρὺ τόν χτυ-
πάει καί τόν χτυπάει καί τόν
χτυπάει στό κεφάλι μέ άφάν-
ταστη δύναμη!

Βέβαια, τό υπερφυσικά
προικισμένο κορμί του δέν πα-
θαίνει τίποτα! Οί πόνοι ὅμως
πού δοκιμάζει είναι άνυπόφο-
ροι! “Η καρδιά του σπαρτα-
ράει σάν νά τήν διαπερνάει
μιά μυτερή θελόνα! Τό κεφά-
λι του βουίζει σάν νά τό έ-
χουν κλείσει μέσα σ’ ένα ά-
μόνι! Τά μάτια του καίνει!

Καί τότε ένα σατανικό γέ-

λιο άντηχεί κοντά στο αὐτί του:

— Χό, χό, χό, χό! 'Επιτέλους σέ κρατώ, 'Υπεράνθρωπε! Ναι! Εἶμαι ἐγώ, ὁ ἀγαπητός φίλος σου! 'Ο... Δόκτωρ Φάουστ! Πόσο χάρηκα πού ξανασυναντηθήκαμε! Φαίνεται πώς ὁ Θεός μέ... ἀγαπάει γιά νά σέ ρίξη τόσο ἀπροσδόκητα στήν παγίδα μου! Χό, χό, χό, χό!

'Ο 'Υπεράνθρωπος συσπείρωνεται κι' ἐτοιμάζεται νά ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων του μέ ὅλη τήν ὑπερφυσική δύναμή του γιά νά ἐλευθερωθῇ.

Τήν ἴδια στιγμή ὅμως ἕνα ὄγκο πανί ἀκουμπάει στά ρουθούνια του. Μιά διαπεραστική ὁσμὴ τὸν χτυπάει στή μύτη. Εἶναι ἕνα ναρκωτικό! 'Ο σατανικός γέρος προσπαθεῖ νά τὸν ναρκώσῃ!

Δοκιμάζει νά ἀντισταθῇ, μὰ δὲν μπορεῖ! Τὰ μέλη του παραλύουν! Χιλιάδες καμπάνες ἀντηχοῦν στ' αὐτιά του! Νοιώθει τὸ κορμί του νά στριφογυρίζη μέσα σὲ μιὰ ἄβυσσο, μέσα σ' ἕνα πηχτὸ μαῦρο σκοτάδι!

'Ο 'Υπεράνθρωπος, ὁ πιὸ δυνατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, χάνει τίς αἰσθήσεις του!...

* * *

Σιγά - σιγά, τὰ μάτια τοῦ ἥρωά μας ἀνοίγουν. Κυττάζει γύρω. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ αὐτὸν στέκεται ὁ Δόκτωρ Φάουστ. 'Ο μικρόσωμος διαβολικός γέρος πού κυττάζει μέ ἔκφρασι θριάμβου καὶ

κακίας στὸ πρόσωπό του. 'Απὸ τὴ μιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ Φάουστ στέκονται καννίβαλοι, μαῦροι ἑωσφόροι μέ ἀκόντια στὰ χέρια.

'Ο 'Υπεράνθρωπος δοκιμάζει νά ὀρμήσῃ ἐναντίον τους, μὰ δὲν μπορεῖ νά κινηθῇ! Κυττάζει πρὸς τὰ πάνω καὶ βλέπει ὅτι τὰ χέρια του εἶναι στερεωμένα πάνω σ' ἕνα μεγάλο κατακόρυφο θράχο μέ μεγάλους μετἀλλινους χαλκάδες!

Κανένα μέταλλο δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ στὴ δύναμι τοῦ 'Υπεράνθρωπου. Κι' ὅμως οἱ χαλκάδες αὐτοὶ δὲν σπᾶνε, ὅσο κι' ἂν αὐτὸς τραβάει τὰ μπράτσα του!

— Μὴν κοπιᾶξεις ἄδικα, 'Υπεράνθρωπε!, λέει ὁ Δόκτωρ Φάουστ. Καμμιά δύναμι στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νά σπάσῃ αὐτὸ τὸ μέταλλο! Εἶναι ἡ τελευταία μου ἐφεύρεσι καὶ τὴν ἔκανα εἰδικὰ γιά σένα καὶ γιά τὰ παιδιά σου! Χό, χό, χό, χό! Γιά θυμήσου, 'Υπεράνθρωπε, τίς στιγμὲς πού μέ εἶχες αἰχμάλωτό σου, ἕνα μικρὸ χάρτινο καραγκιοζάκι! "Ἄν εἶχες πλησιάσει στὸ κορμί μου ἕνα σπέρτο, ὁ Δόκτωρ Φάουστ θὰ ἦταν τώρα μιὰ φούχτα σκόνη! Χό, χό, χό, χό!

'Ο 'Υπεράνθρωπος δοκιμάζει πάλι νά σπάσῃ τὰ δεσμά τους μὰ χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα. 'Η θέσι του εἶναι κρίσιμη καὶ ἀπελπιστική. Πρέπει νά κερδίσῃ καιρὸ. 'Ισως κάτι συμβῇ στὸ μετὰξυ.

— Φάουστ, λέει, πώς ὀρέ-

θηκες ξδω; Τι είναι αυτοί οι άγριοι κι' εκείνα τὰ τερατώδη ποντίκια;

Τὸ ἀποκρουστικὸ πρόσωπο τοῦ γέρου γεμίζει ὑπερηφάνεια.

— Εἶναι ἡ φυλὴ τῶν μαύρων ἑωσφόρων!, ἀπαντάει. Ἀνακάλυψα τὴ φυλὴ αὐτὴ σ' ἓνα προηγούμενο ταξίδι μου στὴν Ἀφρική. Οἱ καννίβαλοι αὐτοὶ δὲν εἶναι κοινοὶ ἄνθρωποι. Χάρis σὲ ὠρισμένα χόρτα, πού τρῶνε ἔχουν τρομακτικὴ δύναμι δέκα φορές μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ δύναμι ἑνὸς κανονικοῦ ἀνθρώπου! Δὲν εἶναι ὅμως αὐτὸ μόνο πού μ' ἔκανε νὰ σκεφτῶ νὰ τοὺς χρησιμοποιήσω στὸν πόλεμό μου ἐναντίον σας καὶ ἐναντίον τῆς Ἀνθρωπότητος. Εἶναι τὰ γιγάντια ποντίκια, πού ἔχουν κατορθώσει νὰ δημιουργήσουν μὲ διασταυρώσεις μεταξύ διαφόρων εἰδῶν ποντικιδῶν! Τὰ χρησιμοποιοῦν σὰν

κυνηγετικά σκυλιά! Ἐγὼ ὁμῶς σκοπεύω νὰ τὰ χρησιμοποιήσω γιὰ νὰ καταστρέψω τοὺς ἀνθρώπους! Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι τὰ τρομερά αὐτὰ ποντίκια δὲν πολλαπλασιάζονται γοργά! Γεινοῦν ἓνα ποντίκι

Μιά σκληρὴ καὶ ἐξοντωτικὴ μάχη ἄρχισε ἀνμέσῃ στὰ τερατώδη ποντίκια. στοὺς Μαύρους ἑωσφόρους. στὸν Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο. στοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ στὸν Θάουστ μὲ τὸν Ἀ λ λ ο! Τὸ πιστόλι τοῦ Ἑλλῆνα ἄρχισε νὰ θαυματουργῇ!...

τό χρόνο. Κάνω όμως πειράματα και ελπίζω ότι σε λίγο τα ποντίκια αυτά θα γεννούν χιλιάδες μικρά τὸ καθένα! Καί τότε, ἡ γῆ θὰ πλημμυρίσει ἀπὸ ἑκατομμύρια τεράστια ποντίκια, πού θὰ καταβροχθίσουν τὰ πάντα! Τὰ δάση θὰ ἐξαφανιστοῦν, οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐξοντωθοῦν, οἱ πολιτείες τους θὰ ἐρημωθοῦν καὶ θὰ μεταβληθοῦν σὲ νεκροταφεῖα! Χό, χό, χό, χό!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δοκιμάζει πάλι ἀπεγνωσμένα νὰ ἐλευθερώσει τὰ μπράτσα του, μὰ καὶ πάλι τὸ μέταλλο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶναι φτιαγμένοι οἱ χαλκάδες, δὲν ὑποχωρεῖ.

Ὁ Φάουστ γυρίζει στοὺς καννίβαλους:

— Ἐμπρός, παλληκάρια μου!, λέει. Θὰ δώσω ἑκατὸ χρωματιστὲς χάντρες σ' ἐκεῖνον πού θὰ κατορθώσει νὰ χάσει τὸ ἀκόντιό του στὸ κορμὶ τοῦ αἰχμαλώτου μας! Καὶ ἀμολύστε ἐναντίον του τὰ ποντίκια σας! Χό, χό, χό!

Δεκάδες ποντίκια ὁρμοῦν ἐναντίον τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ ἀρχίζουν νὰ τὸν δαγκώνουν στὰ πόδια, στὰ χέρια καὶ στὸ σῶμα, γρυλλίζοντας ἀπαίσια!

Οἱ καννίβαλοι ἕνας - ἕνας, σηκώνουν τὰ ἀκόντιά τους καὶ χτυποῦν τὸν Ὑπεράνθρωπο στὸ στήθος καὶ στὸ κεφάλι!...

Ὁ Ἑλ Γκρέκε ἐπεμβαίνει!

ΑΛΛΟΣ, ὁ ἄνθρωπος - ρομπότ, πετάει ὁ-

λοταχῶς πάνω ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό. Σκίζει τὸν ἀέρα, σὰν μιὰ μεγάλη ρουκέτα, μὲ τὰ χέρια ἀπλωμένα στὰ πλάγια καὶ τὰ πόδια τεντωμένα.

Πετάει πρὸς τὴν Ἀφρική, χωρὶς νὰ υποψιάζεται ὅτι πολὺ κοντὰ του, σχεδὸν δίπλα του, πετάει κι' ὁ μεγαλύτερος ἀντίπαλός του, ὁ δαιμόνιος "Ἑλληνας, ὁ ἀόρατος Ἑλ Γκρέκεο!

Ὁ Ἑλ Γκρέκεο παρακολουθεῖ μὲ ἀπορία τὸ πέταγμα τοῦ ρομπότ. Δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ γιατί πετάει πρὸς τὴν Ἀφρική.

«Ἐχει ἄραγε τυφλωθῇ ἀπὸ τὴν ὕψηλὴ θερμότητα τῆς γυάλινης σφαίρας μου, σκέπτεται, καὶ δὲν ξέρεي ποῦ πηγαίνει; "Ἡ μήπως, κατὰ διαβολικὴ σύμπτωση, τὸ νεοκρυσφύγετο τῶν ἐχθρῶν τοῦ κόσμου θρίσκειται στὴν Ἀφρική ὅπου κατέφυγαν οἱ φίλοι μου;»

Οἱ δυὸ ἱπτάμενοι, ὁ ἀόρατος ἄνθρωπος καὶ τὸ ρομπότ, ταξιδεύουν μὲ τόση γρηγοράδα, ὥστε δὲν ἀργοῦν νὰ φτάσουν πάνω ἀπὸ τὴν ἀκτὴ τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Μιαύρης Ἡπείρου.

Ὁ Ἑλ Γκρέκεο χαμηλώνει καὶ ὁ Ἑλ Γκρέκεο βλέπει μὲ φρίκη ὅτι βρίσκεται ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ ξύλινο σπίτι, πού ἔχει ἐκεῖ ὁ Ὑπεράνθρωπος.

«Ὅλα τὰ παράθυρα καὶ οἱ πόρτες τοῦ σπιτιοῦ εἶναι κλειστά! Γιατὶ ἄραγε; Μήπως δὲν ἔχουν φτάσει ἀκόμα οἱ

‘Υπεράνθρωποι ἐκεῖ; Αὐτὸ ἀποκλείεται. Κάτι πρέπει νὰ συμβαίνει λοιπόν! Κάτι πολὺ σοβαρό!

Καὶ τότε, ὁ Ἑλ Γκρέκκο νοιώθει ἕνα παγερὸ ρίγος στὸ κορμί του. Πάνω στὴν ταρατσα τοῦ σπιτιοῦ βλέπει νεκρά κορμιά ἀγρίων κανιβάλων καὶ τεράστιων ποντικῶν! Κάποια μάχη ἔγινε ἐκεῖ, πού εἶναι φανερό πὼς ἔληξε μὲ νίκη τῶν Ὑπεράνθρωπων! Ποῦ εἶναι ὅμως οἱ Ὑπεράνθρωποι;

Ὁ Ἀλλος διαγράφει ἕναν κύκλο πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι κι’ ἔπειτα κατευθύνεται πρὸς ἕνα γειτονικὸ λόφο. Ἐκεῖ χαμηλώνει μέσα σὲ μιὰ θαθεῖα καὶ πλατεῖα χαράδρα καὶ προσγειώνεται μπροστά σ’ ἕνα θράχο.

Τὸ θέαμα πὺν ἀντικρὺζει ἐκεῖ ὁ Ἑλληνας εἶναι καταπληκτικό. Μιὰ συντροφιά κανιβάλων γυμνάζεται στὸ ἀκόντι μὲ στόχο τὸν Ὑπεράνθρωπο! Ὁ φίλος τοῦ Ἑλ Γκρέκκο εἶναι δεμένος μὲ χαλκᾶδες πάνω σ’ ἕνα θράχο καὶ βογγαίει ἀπὸ τοὺς πόνους, ἐνῶ δεκάδες ποντίκια τὸν δαγκώνουν!

Ὁ Δόκτωρ Φάουστ στέκεται πρὸς πέρα καὶ ἀπολαμβάνει τὸ θέαμα, γελώντας σατανικά.

— Καλῶς τὸν Ἀλλο! λέει βλέποντας τὸ ρομπὸτ νὰ προσγειώνεται. Εἶδες τί φρούτο σὲ περιμένει ἐδῶ; Ὁ Ὑπεράνθρωπος! Ναί! Ὁ ἴδιος ὁ Ὑπεράνθρωπος αἰχμάλωτός μας! Τὸν ἔχω δέσει μὲ

χαλκᾶδες πὺν καμμιά δύναμι δὲν μπορεῖ νὰ σπάσῃ! Σίγουρα, θέλεις νὰ γυμνάσῃς λίγο τὰ μετάλλινά μπράτσα σου ἐπάνω του! Ἐ; Ὁ Ὑπεράνθρωπος, πὺν εἶναι καλὸς καὶ εὐγενικός δὲ θὰ ἔχει καμμιά ἀντίρρηση! Ἐμπρός, Ἀλλε μου!

Τὸ ρομπὸτ γυρίζει ἀπὸτομα, πλησιάζει μὲ δυὸ μεγάλα θήματα στὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ ἡ γροθιά του σηκώνεται καὶ πέφτει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ πάνω στὸ στήθος του!

Ἕνα θογγητὸ πόνου ξεπηδάει ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Ὑπεράνθρωπου, πὺν χάνει σχεδὸν τίς αἰσθήσεις του!

Ὁ Ἑλ Γκρέκκο διαστάζει γιὰ μιὰ στιγμή. Νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ Ἀλλου καὶ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχή του ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο; Ἡ νὰ προσπαθῇ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν Φάουστ τὸ πιστόλι πὺν μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ τὸ ρομπὸτ;

Προτιμᾷ τὸ δεύτερο. Πηγαίνει κοντὰ στὸν Φάουστ, τραβάει τὸ πιστόλι του καὶ τὸ πλησιάζει στὴν πλάτη του.

— Μὴν κουνηθῇς καὶ μὴ φωνάξῃς, Φάουστ! ψιθυρίζει στὸ αὐτί του. Τὸ πιστόλι μου εἶναι ἔτοιμο νὰ σὲ κεραυνοβολήσῃ μὲ νέες δυνάμεις! Εἶμαι ὁ Ἑλ Γκρέκκο καὶ εἶμαι ἀόρατος! Ἀν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου, ἄφησε νὰ πέσῃ χάμω τὸ πιστόλι, πὺν ἔχει τὴ δύναμι νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Ἀλλο!

Μὰ ὁ Φάουστ δὲν ὑπακούει. Μὲ μιὰ ἀπὸτομη καὶ

γοργή κίνησι σκύθει καὶ κά-
νει νά τραθηχτή πρὸς τὰ πλά-
για!

Οἱ δυὸ μεγαλοφυεῖς ἄνθρω-
ποι, ὁ προστάτης τοῦ Καλοῦ
κι' ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Κα-
κοῦ, ἀγγίζουσιν ὁ ἕνας τὸν ἄλ-
λο! Σπίθεις ἀναπηδοῦν ἀπὸ
τὰ κορμιά τους καὶ τοὺς χτυ-
ποῦν! Ὁ Φάουστ τινάζεται
πρὸς τὸ μέρος τοῦ ρομπότ
καὶ πέφτει στὰ πόδια του!

Ὁ ἄόρατος "Ελληνας πη-
γαίνει καὶ πέφτει πάνω σ' ἕ-
να θράχο!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι
ποῦ θάζει τὸν 'Ε λ Γ κ ρ έ-
κο σὲ μεγάλο κίνδυνο. Τὸ
ρολογάκι του, ἡ μικροσκοπι-
κὴ οὐσκευὴ ποῦ τὸν κάνει ἄ-
όρατο, χτυπάει πάνω σὲ μιὰ
πέτρα καὶ καταστρέφεται!

Τὸ κορμὶ τοῦ "Ελληνα γί-
νεται ἀμέσως ὁρατό!

Ἀφήνοντας ἕνα ὑπόκωφο
γρύλλισμα λύσσας καὶ μί-
σους, ὁ ἄνθρωπος - ρομπότ
ὁρμάει ἐναντίον τοῦ "Ελληνα
καί, πρὶν αὐτὸς προλάβῃ νά
ἀντισταθῇ, ἡ ὀγκώδης μεταλ-
λινὴ γροθιά του τὸν χτυπάει
στὸ κεφάλι!

Τὸ κορμὶ τοῦ 'Ε λ Γ κ ρ έ-
κο εἶναι προστατευμένο ἀ-
πὸ μερικὲς οὐσκευές ποῦ τὸ
κάνουν ἄτρωτο σὲ κάθε χτύ-
πημα.

Ἡ γροθιά ὅμως τοῦ ρο-
μπότ εἶναι τόσο δυνατὴ, ὥ-
στε ὁ "Ελληνας νοιώθει τὴ
σπονδυλική του στήλη νά τρί-
ζη κι' ἕναν πόνο νά διαπερ-
νάει τὴν καρδιά του!

Τὰ γόνατά του λυγίζουν
καὶ σωριάζεται χάμω!

Δοκιμάζει νά ἀρπάξῃ τὸ
πιστόλι του, ποῦ εἶναι πεσμέ-
νο λίγο πρὸ πέρα, μὰ ἡ γρο-
θιά τοῦ "Α λ λ ο υ τὸν ξα-
ναχτυπάει μὲ τὴν ἴδια ὁρμή!

— "Ατιμε "Ελληνα!, μουγ-
γρίζει ὁ ἄνθρωπος - ρομπότ.
"Ατιμε "Ελληνα! Θά πεθά-
νης!

Ὁ "Α λ λ ο ς ἀρπάζει ἀ-
πὸ χάμω μιὰ τεράστια πέτρα
καὶ τὴν σηκώνει ψηλά.

— Θά πεθάνης!, γρυλλίζει
πάλι.

— Χό, χό, χό, χό!, κάνει ὁ
Δόκτωρ Φάουστ. Θά πεθάνης,
ἀτιμε "Ελληνα!

Συμπλοκὴ Γιγάντων

ἮΝ ἴδια στιγμή
ὅμως, μιὰ κόκκινη μορφή σκί-
ζει τὸν ἀέρα, πάνω ἀπὸ τοὺς
δυὸ ἀντιπάλους καὶ μιὰ μι-
κρὴ μὰ πανίσχυρὴ γροθιά χτυ-
πάει τὸν ἄνθρωπο - ρομπότ
κατάστηθα.

Ὁ "Α λ λ ο ς χάνει τὴν
ἰσορροπία του καὶ πέφτει
πρὸς τὰ πίσω. Ἡ γροθιά τὸν
ξαναχτυπάει κι' ἕνα πόδι τὸν
κλωτσάει μὲ δύναμι στὸ στή-
θος!

Εἶναι ἡ Ἀστραπή, ἡ κόρη
τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ἡ ἀγάπη
μένει τοῦ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο,
ποῦ ἔρχεται νά βοηθήσῃ τὸ
λατρευτὸ της "Ελληνα, ποῦ
κινδυνεύει!

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ λό-
φου, ὅπου εἶχαν καταφύγει
μαζὶ μὲ τὴ μητέρα τους, τὸν

Κοντοστούπη καὶ τὸν Τσιπι-
ταίπ, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀ-
στραπὴ εἶχαν δῆ τὸν Ἀ λ λ ο
νὰ πλησιάσῃ πετώντας στὸ
ξύλινο σπίτι κι' ἔπειτα νὰ χα-
μηλώνῃ μέσα σὲ μιὰ χαράδρα
ἐνὸς γειτονικοῦ λόφου, κι' ἡ
Ἀστραπὴ, ἀφήνοντας τὸν Κε-
ραυνὸ κοντὰ στοὺς ἄλλους,
εἶχε ἀπογειωθῇ καὶ εἶχε πε-
τάξῃ κι' αὐτὴ πρὸς τὴ χαρά-
δρα γιὰ νὰ δῇ τί συνέβαινε.

Καὶ εἶχε φτάσῃ στὴν ὥρα
γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο,
μὲ τὸν ὁποῖο τὴ συνδέει
ἐνας ἀγνός, θαυὺς καὶ δυνα-
τὸς ἔρωτας!...

Καθὼς ὁ Ἄλλος πέφτει, ἡ
Ἀστραπὴ κλωτσάει τὸ πιστό-
λι τοῦ Ἑλληνα πρὸς τὸ μέ-
ρος τοῦ ἀγαπημένου της λέ-
γοντας:

— Πάρε τὸ πιστόλι σου,
Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο! Σῆκω!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ποῦ
ἡ μικρὴ αὐτὴ ἀνάπαυλα τοῦ
δίνει τὸν καιρὸ νὰ συνέλθῃ,
τινάζεται ὀρθίος μὲ τὸ πιστό-
λι του στὸ χέρι. Τὸ στρέφει
πρὸς τὸ μέρος τοῦ ρομπότ
καὶ πιέζει ὅλες τὶς σκανδά-
λες μαζὶ!

Τὸ ρομπότ τρεκλίζει ζαλι-
σμένο καὶ θαμπωμένο, μὰ χω-
ρὶς νὰ πάθῃ τίποτα!

— Ἐπάνω τους, Ἀ λ λ ε
μου!, οὐρλιάζει ὁ Δόκτωρ
Φάουστ. Ἐπάνω τους, παλλη-
κάρι μου! Τσακίστε τους!

Οἱ καννίβαλοι, οἱ μαῦροι
ἑωσφόροι, ὁρμοῦν ἐναντίον
τῆς Ἀστραπῆς καὶ τοῦ Ἑλ-
ληνα. Αὐτοὶ ὁμῶς ἀποφεύ-
γουν τὴν ἐπιθεσί τους μὲ μιὰ
ἐκτίναξι καὶ ἀπογειώνονται.

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο πε-
τάει πρὸς τὸ δεσμώτῃ Ὑπερ-
άνθρωπο καί, μὲ τὴν κἀννη
τοῦ πιστολίου του στραμμένη
πρὸς τοὺς χαλκάδες ποῦ τὸν
κρατοῦν αἰχμάλωτο, τραβάει
δυσὸ φορὲς τὴ σκανδάλη τῆς
«ἀτομικῆς» ἐνεργείας!

Τὸ μέταλλο διαλύεται καὶ
χάνεται! Ὁ Ὑπεράνθρωπος
εἶναι τώρα ἐλεύθερος!

Κάνει μερικά θήματα τρε-
κλίζοντας ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι,
μὰ ἀνακτὰ πολὺ γρήγορα τὶς
δυνάμεις του! Τεντώνει τὰ
μουδιασμένα μπράτσα του
γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν, καί, μ'
ἐνα τεράστιο πῆδημα, ρίχνε-
ται ἐναντίον τοῦ Ἄλλου!

Οἱ δυσὸ γίγαντες συμπλέκον-
ται σὲ μιὰ τρομακτικὴ τιτα-
νομαχία, ποῦ κάνει τοὺς καν-
νίβαλους νὰ τραθηχτοῦν τρο-
μαγμένοι πίσω καὶ τὸν Φά-
ουστ νὰ γουρλώσῃ τὰ ματά-
κια του πίσω ἀπὸ τοὺς χον-
τροὺς φακούς τους!

Ἡ γροθιά τοῦ Ὑπερανθρώ-
που χτυπάει τὸν ἄνθρωπο-
ρομπότ στὸ μετάλλينو στήθος
του μὲ τόση δύναμι ὥστε ὁ
Ἀ λ λ ο ς πέφτει χάμω καὶ
μένει γιὰ μερικές στιγμὲς ἀ-
κίνητος, σάν νὰ εἶχαν κατα-
στραφῇ τὰ μηχανήματα ποῦ
τοῦ δίνουν κίνησι!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, χωρὶς
νὰ χάσῃ καιρὸ, τὸν ἀρπάξει
ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ μὲ μιὰ λα-
βὴ ζίου - ζιίτσου κάνει τὸ ὀγ-
κῶδες ρομπότ νὰ στριφογυρί-
σῃ στὸν ἀέρα καὶ νὰ ἐροντή-
σῃ μὲ πάταγο χάμω!

Πρὶν ὁ Ἀ λ λ ο ς προ-
λάβῃ νὰ συνέλθῃ, ὁ πιὸ δυ-

νατὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου τοῦ δίνει μιὰ ἀκόμα γροθιά, πού τὸν στέλνει νὰ χτυπήσῃ πᾶνω σ' ἓνα θράχχο, δέκα μέτρα πιὸ πέρα.

Αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀστοχία τοῦ Ὑπερανθρώπου, γιατί, ὅσο νὰ πάῃ πάλι κοντὰ του καὶ νὰ τὸν ξαναχτυπήσῃ, ὁ ἄνθρωπος - ρομπὸτ συνέρχεται καὶ ἀντεπιτίθεται!

Ὑποδέχεται τὸν Ὑπεράνθρωπο μ' ἓνα χτύπημα τόσο ἰσχυρό, ὥστε ὁ ἥρωάς μας σηκώνεται στὸν ἄερα, διαγράφει ἓνα γοργὸ ἡμικύκλιο καὶ πέφτει εἰκοσι μέτρα μακριά!

Οἱ καννίβαλοι, πού εἶχαν μαζευτῇ τρομαγμένοι κοντὰ σ' ἓνα θράχχο, παίρνουν πάλι θάρρος καὶ τρέχουν πρὸς τὸν Ὑπεράνθρωπο γιὰ νὰ τὸν ἀποτελειώσουν!

Μὰ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο δὲ μένει ἄργος. Στρέφει τὸ πιστόλι του πρὸς τοὺς μαύρους ἐωσφόρους καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη τῆς «ἀτομικῆς» ἐνεργείας.

Ἀνατριχιαστικά οὐρλιαχτὰ ἀντηχοῦν καὶ οἱ καννίβαλοι διαλύονται καὶ χάνονται ἕνας-ἕνας, πρὶν φτάσουν κοντὰ στὸν Ὑπεράνθρωπο! Ὅσοι γλυτώνουν ἀπὸ τὸ τρομερὸ πιστόλι τοῦ Ἑλληνα, τὸ θάζουν στὰ πόδια καὶ χώνονται μέσα στὴν πυκνὴ θλάσθησι τῆς ζούγκλας.

Ἀκόμα καὶ τὰ ποντίκια, τρομαγμένα κι' αὐτὰ ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι τοῦ Ἑλληνα, τῆς Ἀστρατῆς καὶ τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ἔχουν ἐξαφανιστῇ!

Ὁ Δόκτωρ Φάουστ ἀφρίζει τώρα ἀπὸ λύσσα. Τραβάει ἕνα πιστόλι, τὸ στρέφει ἐναντίον τῆς Ἀστρατῆς καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη.

Σπρωγμένη ἀπὸ μιὰ ἀόρατη μὰ τρομακτικὴ δύναμι, ἡ κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου τινάζεται πρὸς τὰ πάνω, στὸν ἄερα καί, μισολιπόθυμη, πετάει ἀργὰ καὶ σαστισμένα, σὰν πληγωμένο πουλί!

— Χό, χό, χό, χό!, καγχάζει ὁ σατανικὸς γέρος. Ἡ σειρά σου τώρα, Ἑλληνα!

Στρέφει τὸ πιστόλι του πρὸς τὸ στήθος τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ πιέζει πάλι τὴ σκανδάλη. Μὰ ὁ Ἑλληνας εἶναι πολὺ πιὸ γοργός. Κινεῖται πρὸς τὰ πλάγια, ἀποφεύγοντας τὸ χτύπημα, καὶ ἀπαντᾷ μὲ τὸ δικό του πιστόλι, πιέζοντας ὅλες τὶς σκανδάλες μαζί!

Ὁ σατανικὸς γέρος θογγάει καὶ οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο. Παραπατάει καὶ τὰ χέρια του πηγαίνουν πότε στὸ στήθος του καὶ πότε στὸ πρὸ σωπό του!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο προσγείωνεται κοντὰ στὸν Ὑπεράνθρωπο, πού ἔχει συμπλακῇ πάλι μὲ τὸν Ἀ λ λ ο, καί, καθὼς οἱ δυὸ ἀντίπαλοι μένουν ἀσάλευτοι σὲ μιὰ λαθὴ πού κάνει τὶς δυνάμεις τους ν' ἰσορροπήσουν γιὰ μιὰ δυὸ στιγμὲς, ψιθυρίζει στὸ αὐτὸ τοῦ φίλου του σιγανά:

—Παράσυρέ τον κοντὰ στὸν

Φάουστ κι' έπειτα φύγε όσο πιο γρήγορα μπορείς!

Ξαναγυρίζει το πιστόλι του προς τόν σατανικό γέρο και τόν ξαναχτυπάει κι' έπειτα απογειώνεται.

Διαγράφοντας κύκλους στον άέρα, θάζει το πιστόλι του στη θήκη του και θγάζει από την τσέπη του δυό από τις καταπληκτικές εκείνες γυάλινες σφαιρίτσες.

Ο Ύπεράνθρωπος κατορθώνει να ξεγλυστρήσει από τὰ μπράτσα του μετάλλινου αντιπάλου του και τρέχει κοντά στον Φάουστ.

Ο "Α λ λ ο ς τόν ακολουθεί μουγγρίζοντας με μανία.

Ο Ύπεράνθρωπος άπογειώνεται και ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο πετάει έναντιόν τών δυό άρχι κακούργων, του σατανικού γέρου και του ρομπότ, τις γυάλινες σφαιρίτσες του. Τήν ίδια στιγμή, ή Άστραπή περνάει σαν σάιττα από δίπλα του και προσγειώνεται άνάμεσα στον Φάουστ και στον "Α λ λ ο με τις γροθιές της σφιγμένες!

— Ντιάνα!, φωνάζει με άπόγνωση ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Μή! Φύγε! Θά..

"Ενας δυνατός κρότος πνίγει τὰ λόγια του και μιά έκτυφλωτική λάμψη τόν θαμπώνει.

Ο "Α λ λ ο ς, ό Φάουστ κι' ή Άστραπή τυλίγονται άπό φλόγες τόσο ύψηλης έντάσεως, ώστε για μερικές στιγμές τó φώς του ήλιου φαίνεται χλωμό και αδύναμο!

Τά θράχια γύρω λιώνουν

άπό τή μεγάλη θερμότητα. Στο έδαφος άνοίγεται ένας βαθύς λάκκος.

Ή άπόγνωση

του "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο

ΜΕΣΑ από τις φλόγες άντηχούν ούρλιαχτά πόνου, τρόμου και φρίκης.

Για μιά - δυό στιγμές, ή τρομακτική λάμψη τυλίγει τούς δυό αντιπροσώπους του Κακού και τήν Άστραπή. "Επειτα σβήνει.

Με μάτια όρθάνοιχτα από φρίκη, ό Ύπεράνθρωπος κι' ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο βλέπουν τόν Φάουστ, τόν "Α λ λ ο και τήν Ντιάνα ξαπλωμένους μέσα στο λάκκο, ασάλευτους, με τὰ κορμιά τους σκεπασμένα από μιά κατάμαυρη καπνιά!

— Θεέ μου! μουρμουρίζει ό Ύπεράνθρωπος.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει ό "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Ντιάνα! Άγαπημένη μου! Σέ σκότωσα με τὰ ίδια μου τὰ χέρια!

Χαμηλώνει με μιά κατακόρυφη θουτιά, άρπάζει στά μπράτσα του τó κορμάκι τής Άστραπής και άπογειώνεται.

Τήν θγάζει έξω από τó λάκκο εκείνο τής κολάσεως και τήν άκουμπάει χάμω, πάνω στη χλόη.

Με χέρια πού τρέμουν, έξετάζει τó σφυγμό της.

Ή καρδιά του σφίγγεται παγερά. Ο σφυγμός τής Ντιάνας είναι τόσο άνεπαίσθητος, ώστε με δυσκολία μπορεί νά τόν διακρίνει!

— Θεέ μου!, λέει πάλι. 'Υπεράνθρωπε! Νο... νομίζω ότι ή Ντιάνα μας πεθαίνει! "Αν... αν πεθάνω, θά πεθάνω κι' έγώ! Δέ θά μporέσω νά ζήσω έπειτα από ένα τέτοιο χτύπημα! Θεέ μου! Φέρε λίγο νερό, 'Υπεράνθρωπε! Κάπου έδω κοντά θά υπάρχει καμιά πηγή!... Κάνε γρήγορα!

Ο 'Υπεράνθρωπος, με τά χαρακτηριστικά του προσώπου του συσπασμένα από λύπη, απογειώνεται και ξεμακραίνει πετώντας.

— Ντιάνα μου!, μουρμουρίζει ο Έλ Γκρέκο. 'Αγαπημένη μου! Συγχώρησέ με! Σε σκότωσα έγώ και μαζι σου σκότωσα την αγάπη μου! "Αν πεθάνης, θά πεθάνω! Θά κόψω πρώτα τó χέρι μου, πού σου έδωσε τó θάνατο και θά τιμωρήσω έπειτα τόν έαυτό μου σκοτώνοντάς τον!

Ο 'Υπεράνθρωπος γυρίζει κοντά τους κρατώντας ένα τεράστιο γουετό φύλλο από κοκκοφοίνικα γεμάτο νερό!

Ο "Ελληνας μουσκεύει τó μαντήλι του στο νερό και πλένει μ' αυτό τó πρόσωπο της Ντιάνας, καθαρίζοντάς τó από την καπνιά.

Τό δέρμα του κοριτσιού εϊναι φλογισμένο και κατακόκκινο. Τά χείλη της φουσκωμένα. Τό μέτωπό της πρησμένο.

— Είμαι ένας κακοϋργος!, τραυλίζει ο "Ελληνας. Είμαι ένας δολοφόνος! "Επρεπε νά την είδοποιήσω, πρίν ρίξω τις καταραμένες εκείνες σφαί-

ρες! "Επρεπε νά της πώ νά απομακρυνθής!

Σηκώνεται ξαφνικά και τά μάτια του αστραφτούν από μιά έκφρασι τρέλλας. Γελάει. Εϊναι ένα γέλιο τρελλού!

— Τουλάχιστον, λέει, θά έκδικηθώ πρίν πεθάνω κι' έγώ και άκολουθήσω την ψυχή της στόν άλλο κόσμο! Θά ρίξω όλες τις γυάλινες σφαιρίτσες μου πάνω στόν Φάουστ και στόν "Α λ λ ο!

Πηγαίνει κοντά στο λάκκο πού εϊχε άνοίξει ή ύψηλή θερμότητα των άλλόκοτων σφαιρών, και, βγάζοντας μιά φούχτα σφαιρίτσες από την τσέπη του, σηκώνει τó χέρι του.

Δέν άποτελειώνει την κίνησί του. Μαρμαρώνει στη στάσι αυτή, με τά μάτια γουρλωμένα, με τó στόμα όρθάνοιχτο, με μιά έκφρασι άπέραντης έκπληξεως στο συσπασμένο πρόσωπό του!

— Εϊναι δυνατόν; μουρμουρίζει. Εϊναι δυνατόν;

Ο Δόκτωρ Φάουστ κι' ό άνθρωπος-ρομπότ "Α λ λ ο ς δέν θρίσκονται πιά μέσα στο βαθύ λάκκο. Οί δυό τρομεροί έχθροί του κόσμου έχουν έξαφανιστή! "Εχουν χαθή, χωρίς ν' αφήσουν κανένα ίχνος πίσω τους, έκτός από τά άποτυπώματα των κορμιών τους πάνω στην καπνιά, πού σκεπάζει τά τοιχώματα και τόν πυθμένα του λάκκου!

Καθώς στέκεται έτσι άσάλευτος, με την ψυχή παγωμένη και με τó μυαλό γεμάτο έρωτήματα πού στροφογυρί-

— 'Υπεράνθρωπε, είπε ο Φάουστ. είσαι αιχμάλωτός μου!

ζουν μανιασμένα, ο 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, άκούει πίσω του τη φωνή του 'Υπεράνθρωπου:

— 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο "Ελα δώ! 'Ο σφιγμός της Ντιάνας χτυπάει πιό δυνατά!

'Ο "Ελληνας θάζει πάλι τις σφαιρίτσες στην τσέπη του και μ' ένα πήδημα θρίσκει κοντά στην άναίσθητη 'Αστραπή. Τά δάχτυλά του τρέμουν, καθώς δοκιμάζει τὸ σφυγμό της.

Τὸ πρόσωπό του φωτίζεται.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!, λέει με ἀπέραντη χαρά στὴ φωνή. 'Ο σφυγμός της ἔγινε πιό δυνατός! Θά ζήση! 'Η Ντιάνα θά ζήση! Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου!

— Κύτταξε τὸ πρόσωπό της, 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο!, λέει ὁ 'Υπεράνθρωπος με τὴν ἀνάσα κομμένη. Κύτταξε!

Τὸ κατακόκκινο, καμμένο δέρμα τῆς Ντιάνας καθαρίζει γοργά, μπρὸς στὰ κατάπληκτα μάτια τῶν δυὸ ἀντρῶν. 'Η φλόγωσι φεύγει καὶ τὸ δέρμα τοῦ κοριτσιοῦ ἀποκτᾷ τὴ δροσιά καὶ τὴ φρεσκάδα πού εἶχε πρὶν!

'Ο ὀργανισμός τῆς 'Αστραπῆς, πού εἶναι ὑπερφυσικὰ προικισμένος με ἀφάνταστη ἀντοχή, συνέρχεται με ἀπίστευτη ταχύτητα καὶ ἐξουδετερώνει τὰ ἐγκαύματα πού εἶχε προκαλέσει ἡ μεγάλη ἐκείνη λάμψη.

Σὲ μερικές στιγμές, ἡ Ντι-

άνα ανοίγει τὰ ὁμορφα μάτια της, πού εἶναι γεμάτα ἀγγελική καλοσύνη.

Κυττάζει τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο μὲ ἔκπληξι καὶ στοργή καὶ ρωτᾷ:

— Τί... τί συνέβη; Θυμᾶμαι ὅτι μιὰ δυνατὴ λάμψι μὲ τύλιξε κι' ἔπειτα... Ἐπειτα δὲ θυμᾶμαι τίποτα! Μήπως...

Νέσι Κίνδυνοι!

ΜΑΚΡΥΝΕΣ κραυγὲς φτάνουν ὥς τ' αὐτιά τους:

— Βοήθεια! Πεθαίνουμε! Ἀγιοι Πάντες, δάλτε τὸ χεράκι σας! Ἀγιε Ὁνούφριε, Προστάτη μου, δόσε μου κουράγιο! Βοήθεια!

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Κοντοστούπη! Σίγουρα, ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἐλσα, μὲ τοὺς δυὸ κωμικοὺς φίλους των, βρίσκονται σὲ κίνδυνο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κι' ἡ Ἀστραπὴ ἀπογειώνονται μὲ μιὰ ἐκτίναξι καὶ πετοῦν ὀλοταχῶς, σὰν τρία μεγάλα πουλιά, πρὸς τὸ λόφο ὅπου βρίσκονται οἱ ἄλλοι.

Φτάνουν ἐκεῖ λίγες στιγμὲς ἀργότερα καὶ βλέπουν ἕνα θέαμα πού τοὺς γεμίζει φρίκη καὶ τρόμο.

Ὁ Κεραυνὸς παλεύει ἀπεγνωσμένα μὲ τὸν Ἀ λ λ ο, ἀνταλλάσσοντας μαζί του γροθιές, πού ἀντηχοῦν μὲ γδοῦπο, καὶ συστρεφόμενος σὲ τρομακτικὲς λαθεῖς ζίου - ζίτσου!

Ἡ κορυφὴ τοῦ λόφου, ὅπου στέκονται ἡ Ἐλσα, ὁ Κοντοστούπη, κι' ὁ Τσιπιτσιπ, εἶναι περικυκλωμένη ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ καννίβαλους, πού οὐρλιάζουν μὲ λύσσα σα-σαλεύοντας τὰ ἀκόντιά τους! Πίσω ἀπὸ τοὺς μαύρους ἑωσφόρους, δεκάδες γιγάντια ποντίκια περιμένουν ἀνυπόμονα τὴ διαταγὴ νὰ ὀρμήσουν καὶ νὰ καταβροχθίσουν τὰ θύματα.

Ὁ Δόκτωρ Φάουστ κατὰ-μαυρὸς ἀκόμα ἀπὸ τὶς καπνιὲς τῆς ἐκρήξεως, στέκεται κοντὰ στὴν Ἐλσα καὶ τὸ σατανικὸ γέλιο του κυματίζει στὸν ἀέρα!

— Χό, χό, χό, χό! Θὰ σὲ πάρω μαζί μου, Ἐλσα! Καὶ τότε θὰ δοῦμε ἂν ὁ Ὑπεράνθρωπος θὰ ἐξαντολήσῃ νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον μου!

— Πα.. πα.. παλιόγερε!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Κοντοστούπη. Ἀν τὴν... τὴν πειράξης, θάχης νὰ κάνης μαζί μου!... Ὡχ, ἡ καρδούλα μου!

— Στείλτε ἕνα ποντίκι νὰ τὸν φάῃ νὰ ἡσυχάσουμε!, φωνάζει ὁ Φάουστ στοὺς καννίβαλους.

Ἐνα γιγάντιο ποντίκι ἀποσπᾶται ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ ὀρμαίει μὲ μεγάλα πηδήματα ἐναντίον τοῦ Κοντοστούπη.

Ὁ νάνος μένει καρφωμένος στὴ θέση του τρέμοντας σπασμωδικά.

— Μή... μὴν ἔρχεσαι κοντά μου!, τραυλίζει. Εἶμαι ὁ... φοβερὸς Κοντοστούπης! Ὡχ!

Τὸ ποντίκι πηδάει ἐπάνω

του, μὰ τὴν ἴδια στιγμή ὁ Τσιπιτοίπ, πού στο θάθος ἀγέπαι πολὺ τὸν Κοντοστούπη, πηδάει πάνω στο ποντίκι καί, μ' ἓνα δυνατὸ χτύπημα τοῦ ράμφους του, τοῦ ἀνοίγει στὰ δυὸ τὸ κρανίο!

— Σοῦ ἀρέσει; λέει μὲ στέμφο ὁ Κοντοστούπης. Εἶδες τί ἔπαθες γιὰ νὰ τὰ θάξης μὲ τὸν... ἀτρόμητο Κοντοστούπη; ὦχ, ἡ καρδούλα μου! Καὶ πέφτει λιπόθυμος!

Ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο, ὁ Ὑπεράνθρωπος κί ἡ Ἀστραπή προσγειώνονται κοντὰ στοὺς δικούς τους.

Τὸ πιστόλι τοῦ Ἑλληνα στρέφεται πρὸς τοὺς καννιβαλοὺς καὶ τὰ ποντίκια γύρω καὶ σκορπάει τὸ θάνατο μὲ τὴν «ἀτομικὴ» ἐνέργειά του! Οἱ μαῦροι ἐωσφόροι, οὐρλιάζοντας ἀνατριχιαστικά τὸ θάζουν στὰ πόδια, ὅσοι βέβαια προλαβαίνουν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ πιστόλι τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο!

Τὰ γιγάντια ποντίκια, γρυλίζοντας τρομαγμένα, σκορπίζονται πρὸς κάθε κατεύθυνσι!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κινεῖται πρὸς τὸν Φάουστ, ἐνῶ ἡ Ἀστραπή ὀρμάει ἐναντίον τοῦ Ἄ λ λ ο υ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀδελφὸ της!

Ξαφνικά ὅμως ὁ Δόκτωρ Φάουστ ἀρπάζει τὴν Ἑλσα καὶ ἀπογειώνεται!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν ἀκολουθεῖ φωνάζοντας:

— Σταμάτησε, ἄτιμε γέρο! Ἀφῆσε τὴν Ἑλσα, γιατί... Καὶ τότε ὁ Φάουστ πιέζει

τὸ κουμπάκι τοῦ ρολογιοῦ του καὶ ὁ σατανικὸς γέρος χάνεται στὸν ἀέρα μαζί μὲ τὴν Ἑλσα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀφήνει μιὰ κραυγὴ ἀπογνώσεως. Ἄν ὁ Φάουστ ξεφύγῃ μαζί μὲ τὴν Ἑλσα, ὅλα εἶναι χαμένα!

— Ἑλσα!, φωνάζει μὲ βραχνὴ φωνή. Ἑλσα! Ἀπάντησε μου! Φώναξέ μου γιὰ νὰ καταλάβω ποῦ θρίσκεσαι! Ἄν ἀρπάξω στὰ χέρια μου τὸν Φάουστ, θὰ τὸν διαλύσω! Θά...

— Τζιμ!, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς Ἑλσας ἀπὸ κάπου πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τὰ πάνω. Βοήθεια! Βοήθεια!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πετάει σὰν ρουκέττα πρὸς τὸ μέρος τῆς φωνῆς. Περνοῦν μερικὲς στιγμές. Ἡ φωνὴ τῆς Ἑλσας ἀκούγεται τώρα ἀπὸ ἄλλη κατεύθυνσι:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Ὁ Ὑπεράνθρωπος πετάει πρὸς τὴ νέα κατεύθυνσι.

Ξαφνικά, βλέπει σὲ μεγάλῃ ἀπόστασι πρὸς τ' ἀριστερὰ τὸ κορμὶ τῆς Ἑλσας νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί του στὸν ἀέρα καὶ νὰ πέφτῃ!

Νὰ πέφτῃ μὲ μεγάλῃ ταχύτητα πρὸς ἓνα συγκρότημα θράχων στὸ θάθος ἐνὸς γκρεμοῦ.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Βοήθησέ με!

Σὰν χελιδόνι, διαγράφει μιὰ γοργὴ τροχιά καὶ φτάνει τὸ κορμὶ τῆς Ἑλσας λίγες στιγμές πρὶν αὐτὸ χτυπήσῃ πάνω στοὺς θράχους!

‘Η “Ελσα είναι λιπόθυμη, μά ζωντανή και γερή.

‘Ο “Υπεράνθρωπος γυρίζει πίσω στο λόφο και προσγειώνεται κοντά στους δικούς του.

* * *

‘Ο “Α λ λ ο ς δέν είναι πιά εκεί. “Εχει κι’ αὐτός ἀπογειωθῇ καὶ πετάει ὀλοταχῶς πρὸς τὸν οὐρανὸ καταλαβαίνοντας ὅτι δέν μποροῦσε νὰ ἀντεπεξέλθῃ ἐναντίον τοῦ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο !

‘Ο “Ελληνας “Υπεράνθρωπος κάνει τὸν σταυρὸ του.

— Σ’ εὐχαριστῶ, Θεέ μου, λέει, πὺ με βοήθησες! Οἱ στιγμὲς πὺ πέρασα ἦταν οἱ πιὸ δύσκολες καὶ πιὸ σκληρὲς πὺ ἔχω περάσει στὴ ζωὴ μου!

‘Ο Κοντοστούπης, πὺ ἔχει συνέλθει στὸ μεταξύ ἀπὸ τὴ λιποθυμία του, πηγαίνει κοντά του καὶ τὸν τραβάει ἀπὸ τὸ μανίκι.

— ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο !, τοῦ λέει. ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο ! Θε.. θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι...

— “Αφσέ με!, λέει ἀπότομα ὁ “Ελληνας. “Υπεράνθρωπε! Οἱ ἐχθροὶ μας ἔφυγαν, μὰ τὰ τρομερὰ ἐκεῖνα ποντίκια θὰ εἶναι ἐδῶ πάντα καὶ ὁ Φάουστ θὰ μπορέσῃ νάρθῃ ἀργότερα καὶ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς!

‘Ο Κοντοστούπης τὸν τραβάει πάλι ἀπὸ τὸ μανίκι.

— ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο !, μουρμουρίζει. “Ωχ, ἡ καρδούλα μου! Τά... τὰ ποντίκια ἔχουν

κρυφτῇ ὅλα μέσα σ’ ἐκείνη τὴν τρύπα!

‘Ο “Ελληνας γυρίζει καὶ βλέπει ἕνα μικρὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα στὴ θάσι ἐνὸς θράχου. Τὰ μάτια του λάμπουν.

— Εἶσαι θέβαιος, Κοντοστούπη;

— Βεβαιότατος!

— Τραβηχτήτε ὅλοι πίσω!, λέει ὁ “Ελληνας.

Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μερικὲς γυάλινες σφαιρίτσες καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τὶς πετάει πρὸς τὸ θράχο.

“Ενας δυνατὸς κρότος ἀντηχεῖ καὶ μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψι τοὺς κάνει ὅλους νὰ κλείσουν τὰ μάτια.

“Οταν τὰ ξανανοίγουν, βλέπουν τὸ θράχο, τυλιγμένο σὲ φλόγες, νὰ λυώνῃ! “Απὸ τὸ ἐσωτερικὸ του ἀκούγονται γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμὲς γρυλλίσματα πόνου! “Επειτα... τίποτα!

“Η λάμψι κι’ οἱ φλόγες σθῆνουν! Στὴ θέσι τοῦ θράχου εἶναι τῶρα μιὰ θαθεῖα τεράστια τρύπα ἀνοιγμένη στὴ γῇ!

‘Ο Κοντοστούπης κάνει μιὰ ὑπόκλισι.

— Σ’ εὐχαριστῶ, “Ελληνα!, λέει μὲ στόμφο.

‘Ο ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ζαρῶνει τὰ φρύδια του.

— Γιατί; ρωτάει.

— Γιατί ἐξώντωσες τὰ ποντίκια καὶ μὲ ἀπῆλλαξες ἐτσι ἀπὸ τὸν κόπο νά... χωθῶ μέσα στὴ φωλιά τοὺς καὶ νὰ τὰ πνίξω ἕνα - ἕνα μὲ τὰ χέρια

μου! 'Εγώ, πού με βλέπεις...
'Η υπόλοιπη φράσι πνίγεται στο λαρόγγι του, γιατί

καρπαζές αρχίζουν να πέφτουν βροχή στο κεφάλι του νάνου!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο 'Ελληνικό κείμενο υπό Θάνου 'Αστρίτη
'Αποκλειστικότητα «Υπεράνθρωπου». 'Απαγορεύεται η αναδημοσίευση.

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

ΗΡ. ΜΩΡΑ! ΤΗΝ, Λαμίαν: Εύχαριστώ θερμά για τα καλά λόγια σου. * ΚΩΝ/ΝΟΝ ΓΑΤΣΟΝ, 'Αθήνας: 'Ο τόμος έστάλη. * ΤΡΙΑΝΤ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ, Πειραιά: 'Ο Κοντοστούπης είναι έξω φρενών! 'Αν σου βαστάει, λέει, έλα κατὰ τὸ γραφείο! Θὰ σοῦ δώσω... τῆς χρονιάς σου! Θά, θά, θά... ὦχ, ἡ καρδούλα του!... * Κ. ΒΟΥΛΓΑΡΗΝ, Βόλον: Τὸ γράμμα σου εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ἠθικά σημεῖατά μου! Μὲ συγκίνησε! Σὲ εὐχαριστῶ. * ΣΑΒΒΑΝ ΚΡΑΣΑΝ, 'Αθήνας: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια σου. * ΧΑΡ. ΜΕΝΟΙΚΟΝ, Λευκωσία: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ γράμμα. Τὰ τεύχη πὺρ γραφεῖς ἔχουν ἐξαπλῶσθῃ. 'Ελπίζω νὰ ἀνατυπωθεῖ σύντομα. Τὸ σκεπάζει σου καλὸ. 'Ισως πολὺ γρήγορα ἀνακαυφίσης τὸν πατέρα σου. Σοῦ ἔστειλα τὸ ἐξώφυλλο τοῦ Δ' τόμου καὶ τὸ ἡμερολόγιο. * Δ. ΨΑΡΡΟΝ, Ν. Κοσμον: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ γράμμα. Τὸ ἡμερολόγιο ἔστάλη. * Α. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, 'Αθήνας: Τὸ ὅτι προτίμησες τὸν «Υπεράνθρωπο» ἀπὸ τὸ ἄλλο περιοδικὸ δείχνει πὺρ ἔχεις ἀναπτυχθῇ διανοητικῶς! Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ὑποστήριξη. * Σ. ΚΟΝΙΟΡΔΟΝ, Ν. Κοσμον: 'Εστειλα τὸ τεῦχος. * Ν. ΚΑΝΑΚΗΝ, Σέρρες: Τὸ γράμμα σου μὲ συγκίνησε. 'Ο Κοντοστούπης σὲ περιμένει γιὰ τὴν... μονομαχία! * Θ. ΧΟΝΔΡΟΜΑΤΙΔΗΝ, Δραπετσώνα: Θὰ πάρης τὸ ἡμερολόγιο. 'Ο Κοντοστούπης εἶναι θυμωμένος μαζί σου! * Ν. ΚΑΛΛΟΝ, Μαρούσι: Μπορεῖς νὰ ἀγοράσης τὰ ἐξώφυλλα ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. 'Ο Δόκτωρ Φάουστ εἶναι ἕνας μυστηριώδης ἄνθρωπος, πὺρ κανένας δὲν ξέρει τὴν ἱστορία του. * ΑΝΤ. ΣΤΕΛΛΑΝ, Ταμπουρία: 'Ο Σατούρ κι' ἡ Σατούρια πέθαναν γιὰ τὸ ὄργανισμὸς τους ἦ-

ταν φτιαγμένοι γιὰ τὸ κακὸ. 'Η 'Αστράπη δὲν πέθανε ὅταν ἔγινε κακὴ, γιὰ τὸ 'Ε λ γ κ ρ ε κ ο πρόλαβε καὶ τὴν ἔσωσε. * ΒΙΚΤ. ΜΠΟΝΤΣΙΔΗΝ, 'Αθήνας: Τὸ γεμὰ το θαυμασμὸ γράμμα σου μὲ ἐνθουσίασε. 'Ο Κοντοστούπης θὰ σέ... δείρει, λέει! Σὰς ἔστειλα ἡμερολόγια. Φρόντισε γιὰ τὴν διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ. * Δ. ΠΑΝΤΟΝ, Θεσσαλονίκη: 'Ημερολόγιο σοῦ ἔστειλα, ἀλλὰ φαίνεται πὺρ παρῆπσε. Γι' αὐτὸ σοῦ ἔξανάστειλα... δύο! * Δ. ΚΑΛΟΘΕΤΟΝ Πειραιά: Συγχαρὴ τῆρια γιὰ τὴν διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ. Σοῦ ἔστειλα τὰ τεύχη. «Υ.Γ.» θὰ πῇ «Υστερόγραφον». * ΑΝΑΣΤ. ΕΥΦΡΑΙΜΙΔΗΝ, Ταμπουρία: 'Ισως γίνεαι αὐτὸ πὺρ λες γιὰ τὸν 'Ε λ γ κ ρ ε κ ο. Στέλνω ἡμερολόγια. * ΟΡ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΝ, Γρεβενά: Εὐχαριστῶ θερμά γιὰ τὴν προσπάθειές σου γιὰ τὴν διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ. * Γ. καὶ Β. ΤΟΥΜΠΟΥΡΟΝ, Κολωνάκι: Στέλνω ἡμερολόγια. Γιὰ τὴν βελόνα διαβάστε αὐτὸ πὺρ γράφω στὸ τέλος τῆς ἐλληνογραφίας. * Ι. ΚΑΡΑΓΚΟΥΛΑΝ, Κοζάνη: Σοῦ ἔστειλα ἡμερολόγια. * ΕΥ. ΚΑΣΤΑΝΑΝ, Καλλιθέα: Θὰ σοῦ στείλω τὸ ἐνθύμιο. * ΣΤ. ΡΕΤΣΙΔΑΝ, 'Αθήνας: 'Ο Κοντοστούπης τὸ φουάει καὶ δὲν κρύνει. «Ἀχ, λέει, τί ἄτυχος πὺρ εἶμαι! 'Ελεῖπα ἀπὸ τὸ γραφεῖο τὴν ὥρα πὺρ ἦρθε ἐκεῖνος ὁ ψευτοπαλληκάρης ὁ Ρετούλας! Τὰ γλύτωσε τὰ χαστούκια!» * ΜΑΡΙΤΖΑΝ ΔΑΜΙΑΝΕΑ, Μοσχάτον: Νὰ πῇς σ' αὐτοὺς πὺρ σοῦ λένε πὺρ. ἐπειδὴ εἶσαι κορίτσι, δὲν πρέπει νὰ διαβάξης 'Υπεράνθρωπο, ὅτι οἱ μισοὶ τοῦλάχιστον ἀναγνώστες μου εἶναι κορίτσια! * ΑΓΓ. ΤΣΟΥΚΑΙΔΗΝ, Αἰγάλεω: Σοῦ στέλνω ἡμερολόγιο. * Γ. ΠΟΥΛΑΚΟΝ, Κυψέλη: Μπράβο! Νὰ συνεχίσης τὴν διάδοσι τοῦ περι-

οδικού. "Εστειλα ήμερολόγιο. * Γ. ΣΕΒΑΣΤΟΝ, "Αθήνας: Συγχαρητήρια! "Αν όλοι οι αναγνώστες μας φρόντιζαν όπως εσύ για τη διάδοσι του περιοδικού, θα πολλαπλασιάζαμε τις σελίδες. * Σ.Π. ΣΑΡΑΝΤΗΝ Αιγάλεω: "Εστειλα ήμερολόγιο. * Κ. ΜΠΟΥΤΛΑΝ, Πειραιά: Σου εστειλα ήμερολόγιο για δεύτερη φορά. Το πρώτο φαίνεται πως χάθηκε. * Ν. ΚΟΚΚΩΝΗΝ, Χαρσυγή: Εύχαριστώ για το ωραίο γράμμα σου. Θα σου στείλω ήμερολόγιο. * Π. ΚΑΝΔΡΗΝ. "Υμηττόν: "Όπως σου έγραφα και την άλλη φορά, πρέπει να σπουδάσης. Πρέπει να τελειώσης το σχολείο και να ακολουθήσης μαθήματα στο Πολυτεχνείο. Αυτή είναι η συμβουλή ενός φίλου που θέλει το καλό σου! * ΜΑΡΙΑΝ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ, Μοσχάτον: Εύχαριστώ για το ωραίο γράμμα σου. * ΝΤΙΝ, ΒΕΛΛΙ ΑΝΙΤΗΝ, "Αθήνας: Εύχαριστώ για το γράμμα. "Αν θέλεις, έλα από το γραφείο να σου δώσω ένα τυπωμένο χαρτόνι. * Ι. ΠΑΣΧΑΛΗΝ.: Θεοσικήν: Θα σου στείλω ήμερολόγιο. Εύχαριστώ για τα καλά λόγια. * ΑΝΤ. ΚΟΚΚΙΝΟΝ, "Αθήνας: Σου στέλνω το ήμερολόγιο. * Δ. ΜΥΛΩΝΑΝ, Καλαμπάκαν: Το θερμό γράμμα σου εύχαρίστησε όλους τους ήρωες του περιοδικού. *

Κ. ΚΟΝΤΖΑΝ, Γούθαν: Φρόντισα για την διάδοσι του περιοδικού. * Γ. ΣΕΡΕΠΕΤΣΗΝ, Νεάπολιν Κρήτης: "Ο Κοντοτούρης καλεί όλους τους Νεαπολίτες σε... μονομαχία! Σου έστειλα το 38 και το 39. Θα σου στείλω το 40 μόλις εκδοθή. * Ι. ΑΛΕΞΑΚΗΝ, ΕΜΜ. ΠΛΕΥΡΙΔΗΝ, Νεάπολιν Κρήτης: Σας έστειλα τα τεύχη. "Οφείλετε 4.000 ό κάθνας.

Υ.Γ. "Απαντώ σε όλα τα γράμματα, εκτός από εκείνα που περιέχουν μόνο τη διεύθυνσι του αποστολέως. Είναι όμως τόσο πολλά ώστε θα υπάρξη μία μικρή καθυστέρησι. "Επομένως, κάνετε υπομονή. "Επίσης, όσοι δεν πήραν το ή με ρ ο λ ο γ ι ο (είτε γιατί χάθηκε το γράμμα τους είτε γιατί χάθηκαν τα ή με ρ ο λ ο γ ι α που τους στείλαμε λόγω της αναστατώσεως των εορτών) μπορούν να περάσουν να το πάρουν από τα γραφεία μας. Πολλοί αναγνώστες, εκφράζουν την άπορι, πως τρυπήθηκε με ένεσι το άτρωτο σώμα των "Υπερανθρώπων. Ξεχνούν ότι το σώμα των ανθρώπων έχει π ό ρ ο υ ς και ότι από τους πόρους αυτούς μπορεί να περάση ή θελονά της ένέσεως, χωρίς να τραυματίση το δέρμα.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

‘Εσὺ ΠΗΡΕΣ ΜΕΡΟΣ στὴν ΑΜΙΛΛΑ ΤΙΜΗΣ ;

Είναι καθήκον κάθε αναγνώστου νά φέρη 2 νέους αναγνώστες στο περιοδικό!

Πρέπει ή δική σου πόλις νά κερδίση τόν

ΕΠΑΙΝΟ ΤΙΜΗΣ

Αγαπητοί μου φίλοι,

Στο ερχόμενο τεύχος, το 41, πραγματοποιείται επί-
τέλους ή επιθυμία σας! Ο Δόκτωρ Φάουστ, ο σατανικός
γέρος με τον έγκληματικό έγκέφαλο, ο έχθρος του κόσμου,
έξοντώνεται! Στο τεύχος αυτό που έχει τον τίτλο:

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΦΑΟΥΣΤ

ο Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, ο Έλληνας Ύπεράνθρωπος, κερδίζει
τη μεγαλύτερη νίκη του έναντίον των δυνάμεων του Κακού
καί ο Α λ λ ο ς, το πανίσχυρο ρομπότ, γίνεται ο Αυτο-
κράτωρ του Όλέθρου!

Κανένας σας δεν πρέπει να χάσει το τεύχος 41, με το
όποιο αρχίζει μια νέα περίοδος στην Ιστορία των Ύπεραν-
θρώπων!

Δικός σας
ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έβδομαδιαίον Περιοδικόν
'Ηρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πετρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἔτησίᾳ δραχ. 110.000

Ἐξάμηνος δραχ. 55 000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:

Ἔτησίᾳ δολλάρια 7

Ἐξάμηνος δολλάρια 4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγός 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Α.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΡΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 40 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περάνθρωπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Ἑμασμάτα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγός 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

ΞΕΡΑΘΩΣΗΣ

- 1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ
κινδυνεύει!
- 2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.
- 3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων Δι-
σκῶν.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλιῶν.
- 5) Οἱ Οὐρανοδόστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
- 7) Σόγκρουσις Γιγάντων
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ Ἀστροὶ ἐφορμοῦν!
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυοῦ
- 19) Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν Ἑρυθροδέρμων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἑ-
λέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν Ἀγκαλιὰ τῶν Ἑρπετῶν.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεραν-
θρώπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
- 27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπε-
ρανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαῦρου
Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ Προδοσία τοῦ Κεραυοῦ.
- 31) Οἱ Πτερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη
Κρόνου.
- 33) Ὁ Μεγάλος Ὅρκος.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 35) Ζωντανὴ Παγίδα.
- 36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
- 37) Ὁ Ἀέρας τοῦ Ἀνθρώπου
- 38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
- 39) Τὰ ὄντα τοῦ Ὀλύμπου.
- 40) Οἱ Μαῦροι Ἑωσφόροι.

Οἱ τόμοι τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Α' (τεύχ. 1-8) — Β' (τεύχ. 9-16) — Γ' (τεύχ. 17-24)
καὶ Δ' (τεύχ. 25-32)

πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μὲς

ΛΕΚΚΑ 23

ἀντὶ δραχ. 20.000 ἕκαστος

